

Psychisch lijden.

Waanzin is hol.

De psychopaten van psycheha(a)t(st)ers als neonazibeulen van het systeem.

Wind je vooral niet op en treur niet om wat hier beschreven staat over een wereld dat ten dode opgeschreven is, want het zal zoals God het wil zijn en niet zoals ik het wil, opdat ik, op mijn beurt, o.a. niet zou dementeren. Hopelijk draagt dit boek ook bij tot wat God wil.

Geschreven en verantwoord door Priest Ambrose.

Een uitgave van Priest Ambrose Tel 0474383320

Psychisch lijden hebben velen te danken aan teveel eigenliefde. Ze vinden zich een fantast en/of te interessant en/of te intelligent en/of te speciaal en/of te grappig en/of te populair en leggen, door middel van projectie, alles buiten zichzelf. Het zijn, om het oneerbiedig te zeggen, arrogante selfkickers of egotrippers die zodanig op zichzelf kicken, dat ze zichzelf volledig uithollen en zeker hen die ermee over de anderen hun gevoelens walsen. Sommigen onder hen durven, compleet uitgehold, met saaie weetjes uit te pakken en niet alleen omdat dwaze weetjes, voor mij te saai zijn, om ermee uit te pakken, zoals Koen van Kant meent te weten dat hij nooit zijn stad uitkwam, maar ook omdat het, als psychiatrische prietpraat, compleet zinloos is, om, bv. zoals Jochen, compleet uitgehold, over een filosoof gehoord te hebben, ook nog eens te weten dat de filosoof darmklachten had en een kleine actieradius, en waar hij, op de koop toe, de naam van vergeten was, al had ik mij om bepaalde psychiatrische prietpraat ook krom gelachen, bij gebrek aan interessante gesprekken, met interessante mensen, zoals Pieter Persijn -toen nog een vet zwijn en compleet in de war, nu graatmager en nog steeds compleet in de war-, op mij, compleet naast de kwestie, reageerde, met zijn idee dat het van mij juist een huwelijksaanzoek was en nog een andere gek -die zich met zijn dialect zodanig speciaal vond, dat hij voor mij, voor het meest van de tijd onverstaaenbaar was-, erop verder ging, met van voetbal te vinden dat men dat met een bal doet. Deze beschrijvingen over bepaalde, uitgeholde, psychiatrische prietpraat, had veel van mijn hersengymnastiek gevraagd om het, buiten als uitsluitend prietpraat af te doen, in mijn betrachting het ook als grappig en boeiend te beschrijven en vanuit welke hoek men, met de nodige creativiteit ervoor, naar moet kijken en wat van de psychiatrie, zonder de neonazibeulen (psychiaters en andere psychopaten in de concentratiekampen: psychiatrie, werkzaam) a place to be maakt. Een poppetje had het, in een café, op de Blaarmeerse te Gent (een zwem- en surfvijver, dicht bij de watersportbaan) over haar grootmoeder, waar men zich, sarcastisch, van afvroeg of zij het over haar grootmoeder langs haar moeders kant had of langs haar vaders kant, wat ik toen alleen maar, zielig en zeer eenzaam, geamuseerd, kon aanhoren. Jeroen (een havyproduct uit een concentratiekamp) vindt zichzelf geleerd, maar hij kan nog niet eens communiceren. Als homofiel was hij ook bijzonder lomp, en omdat ik tegen homofilie ben en hem ook straal negeerde was hij tegenover mij ook zeer agressief. Sommigen onder de gekken vinden zich zo slim, dat zij aan het simpelste niet uitraken. Van geen wonder dat zij tegen alles opzien. Een simpele man, van in een beschut wonen te Brugge, vond zichzelf aan de hand van zijn IQ, als van de gemiddelde Belg, al slim, omdat een psychehater hem daar slim mee vond en hij waste met cif af, wat men bij hardnekkig vuil aan potten kan doen, wanneer je de potten achteraf grondig afspoelt. What's in a IQ, zoals Thomas, met een IQ van 150 in de duivel geloofd of geloofde en nu knettergek is? Dat was het enige waar de andere simpele kerel, gepast en ongepast, dacht te kunnen mee uit te pakken. Hij had, compleet doorgeslagen, wel het nuchtere verstand niet van zo'n eenvoudige mensen, met een gemiddeld IQ, van voor het homohuwelijk. Ook sommige zogenaamde normalen of zogenaamde gezonde en schijnbaar gelukkige mensen konden niet echt communiceren, hoe tof onze gesprekken ook soms waren, laat staan dat achterlijke en gekke holebi's dat zouden kunnen of hun die aan hen, goed gek, aangepast zijn. Litric en Kris beweren van een grote woordenschat te hebben, maar kunnen ook niet eens communiceren. Kris leert, als een vuile homofiel, woordenboeken in verschillende talen vanbuiten en Litric is een duister figuur, met aan de ene te vragen om de andere de dood in mee te willen nemen, zoals Boris, Litrics oefenpartner in het pingpongen, ooit op mij de telefoon opnam met de woorden: 'Hallo, met de antichrist.'

Ik had op hem eens moeten afleggen, met de woorden: 'Sorry, verkeerd verbonden.'

Het had misschien op hem teruggeslagen. Bij crisismomenten van Litric slaat zijn aanmatiging, op hemzelf terug, zoals dat bij vele andere arrogante mensen ook doet en bij Litric mankeerde het als student ook al van op de unief. Ik herinner mij dat hij nog jong voor de bus en zonder te kijken de drukke Tiensesteenweg overliep en ik geloof ook dat ik door hem een wondermooi, jong, Chinees liefje ontlopen heb. Zijn leven was ook voorbij nog voor het goed en wel begonnen was. Toen wij, met het Papieren Moleken (een gewezen post- of nakuurhome) op vakantie waren, had wijlen Dirk (een gewezen minder pijnlijk begenadigde of een gewezen psychiatrisch patiënt) zijn lenzen in een glas in een rek vol met glazen gedaan. 's Anderendaags wist hij niet meer in welk glas hij zijn lenzen gedaan had. Hij vond tegen Suzanne (een karaktergestoorde orthopedagoge, toen zo mooi als een wondermooie filmster) dat hij het recht had om van haar te houden. Tijdens speleologie kreeg Suzanne stampen van de voeten van Dirk in haar gezicht, omdat zij te dicht achter hem aan zat en waar zij boos op Dirk om was. Zij was misschien bang te gehaast om vlug terug uit de grot te zijn. Suzanne kreeg, volgens Edwin (een gewezen vriend uit het gewezen Papieren Moleken, waar wij, samen met Maurice in het gewezen Papieren Moleken een triumviraat vormden) van haar eerste vriend slaag, waardoor zij geen kinderen kon krijgen. Zij was zeer avontuurlijk aangelegd. Zo liep zij, naar wat zij zelf beweerde, alleen in de broezen van India, omdat zij het beu was van op een vliegtuig te moeten wachten. Zij zag het vliegtuig waar zij op wachtte overvliegen. Nu is zij getrouwd met een zekere Johan (een gewezen nachtwaker van het gewezen Papieren Moleken) en zij hebben meisjes geadopteerd uit verschillende landen waar de meisjes praktisch niets te zeggen hebben. Aan één van die meisjes op haar derde vroeg kaalhoofdige Jean Paul of zij met hem wou trouwen. Hij zat in het geniep naar kinderprogramma's of kinderfilmpjes te kijken. Lies Seresia (een dwaas sociaal accident van het gewezen Papieren Moleken) gaf therapie aan haar kinderen. Van haar zoon -die later een vuile homofiel geworden is-, mocht ik dat niet verder vertellen, zoals ik het van een personeelslid uit huize Sarah (een therapeutisch gemeenschaps-huis in Leuven) ook niet mocht verder vertellen dat hij op de foor op een motorsimulator zat. Als men iets niet geweten wil hebben, moet men het ook niet rondbazuinen, maar met mijn luisterend oor, liepen velen er bij mij in de val van, zoals een griet mij toevertrouwde dat haar vriend van bovenop de trap naar beneden plaste en een andere kerel die vermoede dat hij het kind van zijn zus bij haar had gemaakt, waar hij fier op was. Ik praatte enkel dronken mijn mond voorbij en nu dat ik al twintig jaar nuchter ben, is dat bij mij sedertdien niet meer voorgevallen. Het vrouwelijk personeel uit de zachte sector was verzorgd door de band mooier dan mijn vrouwelijke lotgenoten, die zich lieten gaan of die door hun psychische problemen getekend waren, buiten Eva, als een wondermooi gediplomeerde zottin. Marleen, voor wie het, als automutilerende meid en remedie tegen de liefde, hopeloos was om er mooi uit te zien, maskeerde zich dikwijls, met veel make up, omdat zij, naar eigen zeggen, een vrouw was, al waren er nog beesten, met een sterk libido, om op haar te zitten. Hoe kan zij, na zich, bij elke liefdesbreuk telkenmale zo te verminken, toch nog zo ijdel willen zijn of is zij juist daarom zo belachelijk ijdel? Bernadette vroeg, in het gewezen Papieren Moleken, aan Peter om zijn muziek, voor een sigaretje, stiller te zetten. Hij vroeg er een gans pakje voor en hij kreeg zijn zin. Edwin vond van haar dat zij, compleet doorgeslagen, een goed poepertje was. Zij vertelde mij dat zij graag een kindje had gehad, waarop ik vroeg of dat dat van mij moest zijn. Aan Dominique -die naar eigen zeggen in het vreemdelingenlegioen gediend had en waar ik weinig geloof aan hecht-, vroeg ik of hij voor een sigaretje de afwas wou doen. Hij verklaarde mij er gek om, want hij was toen gestopt met roken. In het gewezen Papieren Moleken kookte ik regelmatig voor dertig man en deed ik ook soms helemaal alleen de afwas van dertig man, omdat de rest de afwas liet staan. Koen verdeelde, in het Kosterhuis (een activiteitencentrum

van de Hulster, mijn huidig beschut wonen) tijdens de kook, het bestek, met gans zijn lichaam, over de tafel. Isabel A had een lekkerbeestboom in "Plant eens een boom," in het programma "Bene benebos" op homofiel en pervers radio 2. Het is het beste van hier niet te blijven bij stilstaan en je ook niet af te vragen wat zij met die boom wel allemaal deed en je in zoveel waanzin ook niet te druk te maken, indien dat één van je onhebbelijkheden is. Ooit maakte ik in het gewezen Papieren Moleken -toen het nog een mooi domein had, wat aan de minder pijnlijk begenadigden verspild was-, farce gehakt in savooikool. Met Eddy (de sportmonitor van het gewezen Papieren Moleken) kreeg ik ruzie, omdat hij de savooi begon te versnijden. Toen liet hij het volledig aan mij over. Het gewezen Papieren Moleken kwam enkel tot leven tijdens de koffiemomenten en bij etenstijd, waarvoor men telkens een klok luide. Een minder, pijnlijk, begenadigde uit het Papieren Moleken, was van Leuven naar Parijs voor een tas koffie afgezakt. Dat was een dure koffie. Dronken sloeg hij ooit achterover en voorover tegen de grond, zoals ik ooit dronken met mijn hoofd tegen de grond keihard sloeg, alsof de grond mijn hoofd tegemoetkwam, waardoor de slag nog harder aankwam. Hij is, vermoedelijk door de drank, allang niet meer in leven. Bij een andere minder pijnlijk begenadigde bewoog van zattigheid de grond van onder zijn voeten, na ook van alles genomen te hebben, waar hij moeilijk zijn evenwicht kon op houden. Hij had ooit, totaal onverantwoord, tussen twee deuren, elk aan de overkant van de straat, een koord gespannen en belde bij beide huizen aan. Ook schoot hij ooit, met een luchtkarabijn op een stier, toen zijn vriend in de wei van de stier achter zijn vlieger ging. Hij stak voor de deur van de mensen, papier met stront in in brand en belde ook daar aan. Wijlen Vera (een psychopate met een grote boezem) was met het vliegtuig naar Italië getrokken en dezelfde dag vloog ze terug. Met de woorden tegen mij dat we elkaar nog geen nieuwjaar gewenst hadden, wou ze kussen, waarop ik antwoordde dat wij dat bij deze dan reeds gedaan hadden. Paul riep zichzelf tot paus en God uit en lag met een man in bed, zoals enkel geesteszieken of mentaal gehandicapten zich daaraan wagen, die niet lager meer kunnen vallen. Onnodig te vertellen hoe gek hij is of dat hij een minder pijnlijk begenadigde is. Ziels-, geest- en levensbedreigende homofielen voor de mensheid, zoals Koen Krukke, zijn verwijfd geëmotioneerd, telkenmale men blijkt heeft, dat zij, met hun immoreel gevaarlijke, ziels-, geest- en levensbedreigende afwijking voor de mensheid, aanvaard worden, zonder het besef, dat dat misschien door hun zoveelste slachtoffer is, die zij ook in hun ongeluk meegesleurd kregen. Een man heeft in het gekkenhuis er veel zien komen en gaan, waarvan ik vond dat hij dan veel mensen kende. Een meisje van dertien die van de grap begreep, als van iemand die al lang in het gekkenhuis vertoefde, vond de grap, als een zuurpruim, niet echt grappig. Een tuinbouwer en havyprodukt, die ooit onder een auto sprong, waar een vrouw zeer geschokt om was -je zou van minder geschokt zijn-, wou een zelfstandige worden en begon zijn materiaal te stelen. De zanger, Adamo, liet de man, bij een vergrijp tegen hem, vrijuit gaan, zonder een klacht bij de politie tegen de man in te dienen. Een man vanuit het beschut wonen te Brugge, was naar een bijeenkomst van de paus gegaan. Er was er volgens hem wel 500.000 man op afgekomen. Ik vroeg hem waar zij overal zaten.

'In een zaal,' beweerde hij.

Een parochiezaal! 500.000 man is, naar mijn bescheiden mening, het aantal inwoners van de stad Gent. Een man dacht ook dat er in een zaal vanop de TV wel 500.000 man moest zitten, wist Peggy, zijn corpulente, gevoelige, vrouw mij te vertellen. Peggy, die een instellingskind was, had het met haar mannen niet getroffen. De man had, als haar eerste man, zagezegd voor de grap, naar de politie gebeld, om te zeggen dat zij zijn auto gejat had. Toen was ze van hem gescheiden, waar hij voor een enorme tumult en consternatie om zorgde, ook bij de

hersenloze wetsdienaars. Zij werkte in de Mol (een tennisclub) waar ik drinkend lid was en vriend aan huis. Lomp brak zij regelmatig een glas, waarvan zij vond dat dat iedereen kon overkomen.

‘Ja,’ zei Pierre, de uitbater boos, ‘Maar het moet niet altijd bij dezelfde zijn.’

De kuisvrouw van de Mol was, als niet geschoold, jaloers op Peggy haar loon, waarvoor Pierre haar doorstak dat zij als ongeschoold daar geen recht op had. De tweede man van Peggy, die haar, bij mij, ooit in het belachelijke wou trekken, heeft haar uit een rijdende wagen geduwd en zo was zij om het leven gekomen. In de tennisclub speelden wij ook regelmatig poker chapeau, waarmee ik anderen er gemakkelijk ingeluisd kreeg, maar een steenrijke vrouw die rijk genoeg was om de kosten van het spel te kunnen laten oplopen, werkte mij, als proletariër, tegen, die ik daarvoor dom om versleet, tot ongenoegen van de andere spelers, die me, in het spel, door te foefelen, er voor de rest altijd om inluisden, waarvan ik maar niet doorkreeg hoe zij dat telkenmale gedaan kregen. Tom (een barman van tennisclub de Mol) had een beeldmooi, jong poppetje als lief, die het zonder enige reden met hem had uitgemaakt en daarna van haar volgende minnaar, met een geesteszieke moeder, enorm bang was en van hem verschrikkelijk afzag. Het gras is nooit groener aan de andere kant van de heuvel, integendeel, had ik als metserder ooit ook, tot mijn scha en schande, ondervonden, omdat ik bij de andere ploeg wou staan, die meer plezier maakte, dan mijn eigen ploeg. Door een metserder, van de grappige ploeg, kreeg ik een emmer water over mij heen, toen ik op het toilet zat en waar ikzelf toen nog kom om lachen, vermits ik toen, door de neonazibeulen uit de concentratiekampen, nog niet zo getraumatiseerd en getormenteerd was als nu. Het kon tussen haar en Tom nochtans nog goed komen, volgens het gewezen knap, jong poppetje van Tom, waar Tom geen boodschap meer aan had. Tom en zijn gewezen wondermooi liefje geloofden hen met goede seks niet, omdat hun eigen seksleven maar belabberd was, kon men uit hun ongeloof opmaken, zoals de zoon van de cafébazin van gewezen Casablanca te Korbeek-Lo dat ook niet geloofde en dat ook niet onder stoelen en banken stak. Elvedyn (gewezen barman van Lapaz te Leuven) gaf ook schaamteloos tegen mij toe dat hij geen held in bed was, hoe succesvol hij bij de poppetjes ook was. Hij kon geen astrante wijven verdragen en zei van zichzelf dat men hem een verwaande kerel moest vinden, maar wanneer men hem tegoed leerde kennen....., waarop zijn intelligente vriend, grappig, antwoordde dat je dan nog harder op zijn bakkes had willen slaan. Toen Tom zijn wondermooi poppetje het met hem uitmaakte, trakteerde hij van verdriet iedereen, van zijn maandloon, verscheidene malen. Hij zei, domweg, dat de heilige geest bij hem niet kwam. Dat hij dan maar achterlijk blijft. Het volgende lief van Tom zijn gewezen wondermooi poppetje had ooit een ganse namiddag geestesziek onverstaaanbaar tegen haar gevezeld. Wat zij daar allesbehalve intelligent en grappig noemenswaardig aan vond om ons dat te vertellen, weet ik niet. Ik zou mij er in haar plaats diep om schamen. De volslagen gek zijn waanzin was met geen andere pen te beschrijven dan dat hij er bovenop voor haar ook nog gevaarlijk leek te zijn. Zo’n gek vond ik alleen in het gekkenhuis te vertrouwen. Daarbuiten durfde ik een grote omweg voor hen te maken. Daarom was het nog niemand opgevallen hoe gevaarlijk de gek van het gewezen wondermooi poppetje van Tom wel eens zonder enige twijfel had kunnen zijn en als een compleet hopeloos geval levenslang in een gekkenhuis weggestoken diende te worden, om zo’n terreur die hij op de poppetjes durfde uit te oefenen?

‘Poppetjes, hoe wondermooi sommige onder jullie ook zijn, speel niet met het hart van diegene van wie je houdt en van wie het wederkerig is, om, close to the edge, te zien in hoeverre je hem voor je kan krijgen en zeker niet wanneer het zekerheid is, dat je in de liefde bij hem

zoekt, want het zou zich op je wel eens kunnen wreken, zoals het zich, met de gevaarlijke gek, op het gewezen wondermooi liefje van Tom had gewroken, die haar terroriseerde.'

Zekerheid is een begrip dat zowel taalkundig als in de praktijk schaars geworden is in deze gepolariseerde samenleving en door het pervers, empathisch genot van samenhang dat men aan elkaar denkt te hebben, waarin sommigen zichzelf in een denkbeeldige symbiose met zijn partner verliest en zeker door zijn partner op een voetstukje te plaatsen, omdat men in een relatie het kaf van het koren niet kon scheiden, waardoor men zich in een pervers, empathisch genot van samenhang laat meeslepen of waar men zich in gans de gemeenschap mee verliest, aan de ziels-, geest- en levensbedreigende holebi's voor de mensheid: aangepast of als de holebi's zelf. Joke, die, als bankbediende en omwille van haar complexen om haar kleine gestalte, zich in mij zodanig diep schaamde, omdat ik een minder, pijnlijk begenadigde ben, snauwde mij, op onze eerste kennismaking, af. Later leerde zij mij zodanig te waarderen, dat ik het, vermoedelijk, aan haar te danken heb, dat ik nog steeds bij Fortis aangesloten ben. Leo durfde niet meer over een brug van toen hij voor het eerst terug naar de kerk wou gaan. Zijn offer was door God niet aanvaard, vermits hij naar mijn geloof, met een gespekte rekening op de bank, zeer gierig was en vermoedelijk niet naar Gods woord leefde. Hij bedankte God daarvoor. Als sociopaat kon hij je, zoals Reinhold -een kok die niet kan koken, vermits hij alles tot een brei en te flauw kookte-, het ene moment flateren, het andere moment beledigen, dat bij mensen zoals hem vermoedelijk met een enorme geestelijke sensatie gepaard kan gaan, zoals een gek al lachend zijn mening zegt, om al dan niet kwetsend te zijn, waar hij zich zeer intelligent en zeer grappig mee waant. Men is, door de band, niet grappig met onnodig te kwetsen. Men kwetst hoe dan ook niemand onnodig. Ik ben zeer snedig om te illustreren hoe men waanzinnig kan worden, wat waanzin is, om de idiotie uit de wereld te proberen helpen, om te bewijzen hoe alles ziekmakend o.a. deze ziels-, geest- en levensbedreigende homocultuur is, alsook het beleid van de ontoerekeningsvatbare politici en hoe moreel gevaarlijk, ziels-, geest- en levensbedreigend voor de mensheid o.a. holebi's zijn en ook zij die aan hen aangepast zijn en om zoveel meer, zonder al te lomp te zijn. De mensen constructief geen pijn doen, zou pas misdadig zijn. Of ik hier al dan niet intelligent mee ben, laat ik aan jullie oordeel over en waar het hem bij mij niet om gaat, vermits mijn intelligentie exceptioneel is en met geen enkel IQ-test te meten. Ik weet wat ik waard ben en hoop wel, met dit boek, er in mijn opzet geslaagd mee te zijn. Moge God erin over mij waken, opdat ik er niet meer over de schreef mee zou gaan en ik in mijn boosheid mijn boekje niet meer te buiten ga, om zoveel gevaarlijke krankzinnigen en om zoveel idiotie dat veel idioten aan de dag kunnen leggen, door hen die, o.a. met homofilie, het kwade beminnen, die arrogant begaan met immoreel gevaarlijke seksueel afwijkende gekk(inn)en zijn, die ook ziels-, geest- en levensbedreigend voor de mensheid zijn, bij absentie van Gods liefde. Leo reed ooit, met de fiets, in zijn onderbroek, van bij hem thuis naar het gewezen Papieren Moleken. Mathias (een simpele psychopaat van een psychehater en toneelspeler) had ooit diep in mijn ziele gesneden, toen ik het dichtst bij de kern van mijn wezen was, toen ik hem vroeg wat ik voor hem kon doen, waarop hij antwoordde: 'Er is veel dat je voor mij kunt doen, maar boven alles wat je voor mij kan doen, is vooral je mond houden.'

Ingrid (een psychopate) schrok hierom ook van Mathias. Aan tafel had Mathias het over zijn onderbroeken, maar om het over het eten van de dag ervoor te hebben, vond hij dat te indiscreet. Littelkens op een ziele zijn net zo moeilijk te genezen als spataders op een ziele, wat psychopaten van psycheha(t)sters bij mij hebben aangebracht en bij zovele anderen, die het al dan niet beseffen. Een griet beschuldigde haar ouders, om speciaal of om een geval apart

te zijn, vals van mishandeling. Zo'n zware valse beschuldiging sloeg op haarzelf terug, wat zij niet registreerde, waardoor zij dikwijls met haar gezicht tegen de muur liep en bleef botsen. Haar vriend was, volgens haar, door zijn ouders ook mishandelt. Hij had mijn schilderij van haar voor € 500 voor haar gekocht en ook een brommer van € 2000, waar zij niet durfde mee te rijden. Nochtans begeerde de vader van haar lief zijn geld, die hem vermoedelijk na lang zagen van hem, niets kon weigeren. Het is niet moeilijk om te begrijpen dat zij zodanig bang van haarzelf en van wat nog allemaal kon zijn, dat er ooit ook een geurtje aan haar hing, alsof zij in haar broek had gedaan. Nico kon uit armoede enkel zelf om zichzelf lachen, zoals mijn Nederlandse schoonbroer zaliger wel honderd moppen bedacht. Als er één goed bij was, zal het veel geweest zijn. Hij was zo gek van met mijn gekke zus te trouwen. Nico zijn vriendin lachte ook met haar vriend, zonder te weten waarom zij lachte. Constant grappig willen zijn is lastig. Eerder, toen ik, met God, ook zo geen grote held was, zag ik Nico, door drugs, zodanig doodsbang dat hij mij vroeg om hem naar huis te vergezellen, later met zijn nieuwe vriendin, stralend van geluk, maar ook compleet gek. Nico kent veel mensen waar er, zoals bij hemzelf, een ferme hoek af is. Hij kende de Bijbel nochtans goed en kon er bangelijk zeer goed uit citeren. Hoe kon hij met drugs dan nog zo onbegrijpelijk dwaas geweest zijn? Het getuigt er alleen van dat wat hij uit de Bijbel zo goed kon citeren, door zijn liefde voor het kwaad, zelf niet begreep. Nu is Nico, zwaar neerslachtig, in St Jozef te Kortenberg opgenomen. Ken Jan had zo'n zwaar verstand dat hij er constant van in slaap mee viel. Hij vond ons, met ons gedwongen statuut, pas goed gek, wat wij van hem, als vrijwillige patiënt, vonden. In Bierbeek zegt men dat de zotjes in Geel zitten. In Geel zegt men dat de zotjes in Bierbeek zitten. De ene zot vindt van de andere zot dat hij zot is. Zij zullen alle twee wel een beetje gelijk hebben. Een gekke snob vond van mij, in de bib te Kortenberg, ook dat ik gek was. Hoe wist hij dat? Ken Jan was, met homofiele trekken, sterk bevriend met Bruno (een ander havypproduct) die ooit de wagen van Wim (een psycholoog) en de afdeling onder gescheten had, van op antabus (een pilletje om van de drank af te geraken) te drinken, toen wij met ons tweeën -op een moment dat ik met mijn neonazibeulen nog gelukkig was en door hen zeer geliefd-, van Bierbeek tegen Leuven naar een tentoonstelling over outsiderskunst in het Guislainmuseum te Gent waren gegaan en waar hij mij in de steek liet. Van het drinken op antabus slaan de ogen groen uit, wordt men in het gezicht ook helemaal knalrood en wordt men met versnelde hartkloppingen zeer misselijk, met mogelijks de dood als gevolg, wat een radicale manier is om met drinken te stoppen. Wat er aan outsiderskunst van minder pijnlijk begenadigden, die uit verveling en nerveus op vijf minuten de verf van ver op een doek gegooid hadden, kunstig is, is zeer de vraag. Zij geven enkel de zweverige creatieve therapeuten er een reden van bestaan mee en zijn een aanfluiting voor de kunst, waardoor ware kunstenaars onder de minder, pijnlijk, begenadigden ondergewaardeerd worden, terwijl excentrieke kunstenaars onder de reguliere kunst, met de grootste rotzooi, door snobs -zoals de schizofreen Jan Hoedt er één was-, overgewaardeerd worden. Had Jan Hoedt zichzelf tot kunstpaus gekroond of werd hij tot kunstpaus gebombardeerd? Met wat voor een reden was Jan Hoedt in leven? Omdat hij het gewoon niet besepte. Gekken in een concentratiekamp begroette mij, met de woorden: 'Dag Ambrose. Ik ben ook een kunstenaar,' toen ik in St Kamillus onder de toren van het onthaal tentoonstelde.

Bruno had men geïnterneerd omdat hij geld van zijn moedertje stal. Later zat hij als gedesinterneerde in de PVT St Andreas te Lubbeek (psychiatrisch rust en verzorgingstehuis), waar hij een vrouw wou aanranden, waardoor hij ook daar niet meer welkom is. Mij wou hij ook seksueel aanranden, toen wij, in BB (gewezen besloten behandelunit te St Kamillus) nog op dezelfde kamer sliepen, waar hij een zware epileptische aanval had. Door het feit dat het bij

mij lang duurde vooraleer ik tot het besef kwam dat de neonazibeulen mijn spieren hadden weggespoten, dacht ik, lange tijd nadien, dat ik mijn mannetje nog altijd kon staan, waarvoor het gelukkig voor mij, voor de rest van mijn leven, met niemand tot een handgemeen gekomen was. Door een zelfmoordpoging is Bruno zwaar gehandicapt en rijdt hij met een driewieler, wanneer hij nu nog in leven is. Thomas, diegene die in de duivel gelooft, denkt, dat hij een genie is, kan alles naar eigen zeggen en vindt alles van hem geniaal, maar kan zeer angstig zijn en sterk in de war, wat hij bij hemzelf uiteraard niet registreert. Hij vindt zijn vondsten geniaal, omdat niemand ze begrijpt, hij evenmin. Al gelooft of geloofde hij, om superslim te worden, in de duivel -wat zo'n beangstigend geloof is dat hij er onbewust niet durft van in te slapen en kan hij er ook niet van eten-, had hij toch zijn eigen gedragscode. Ik geraak gemakkelijker, met God in gedachten, in slaap dan dat ik dat met liefde voor het kwaad zou doen. Thomas krijgt versterkende dranken. Nu is hij compleet gek. Hij gaat er prat op dat men hem, met satansgif (medicatie), niet in slaap kreeg. Andere minder, pijnlijk, begenadigden vinden dat van hem goed gek. Hij experimenteerde ook met drugs, waardoor hij soms zijn spiegel met zijn blote hand stuksloeg of liep hij zenuwachtig op en neer, om de drugs terug uit zijn lijf te krijgen. Hij denkt ook dat hij Japans spreekt en waant zich een Japanner. Later heeft hij Bert zijn ingebeeld Japans proberen aan te leren, om in het Japans te kunnen communiceren, terwijl zij mekaar niet begrijpen. Bert heeft het via de vertaler op google getest. Ook door google werd hij niet begrepen. Hoezeer ik geen jota Japans ken, merk ik toch dat het pure waanzin is. Raar maar waar houden zij elkaar niet meer voor de gek, met het idee van elkaar te verstaan. Thomas leek dikwijls in het Japans, met zijn smartphone, te telefoneren. Hij was een grotere kunstenaar dan mij, met mijn eerder mysterieuze dan mooie werken, maar hij heeft dat, met een schilderij of iets dergelijks, nooit vastgelegd. Er zijn er weinigen die nog gekker of even gek als hem zijn. Met zijn geloof in de duivel vindt hij zich speciaal, uitzonderlijk en intelligent, terwijl hij dwazer dan dwaas is. Wij zijn niet speciaal. Speciaal is gek. Het gekkenhuis zit daar vol van. Wij zijn wel in wat wij doen belangrijk in de ogen van God, voor God, onszelf en de anderen en niet zozeer in wat wij zeggen, al heb ik duizend keer meer te vertellen dan idiote, voor het merendeel, nutteloze psycheha(a)t(st)ers, de ontoerekeningsvatbare politici en dergelijke meer. Sedert mijn Christen geloof, ben ik, als heterofiel, zonder de liefde echt machtig te zijn, veel fijnbesnaarder dan toen ik, hoezeer gevoelig, het kwade liefhad. Velen vertellen ook veel overbodige informatie om enkel belangrijk of speciaal te zijn. Wanneer ik speciaal zou zijn, wens ik dat voor het poppetje van mijn hart te zijn. De poppetjes hebben, bij absentie van een eigen piemel in hun wonderzachte, warme schoot en door de présence van hun machtige wondermooie borstjes, wanneer ondermeer die, met het vertrouwen en de pret van een kind, ontbloot zijn, veel liefde in hun machtige, wonderzachte, wondermooie, elastische, frêle, lekkere, warme lijfjes. Zij zijn teder en aanhalig in het verkeren en hemelszoet, God is hemelsgoed. Zij kunnen zeer ondeugend schalks lachen, vooral wanneer zij er zin in hebben. I love girls to make love to, man to talk to. Sommige poppetjes zijn te mooi om geloofwaardig te zijn, waar Astrid (een simpele ergotherapeute) zich er, raar maar waar, beledigt mee voelde, sommige andere poppetjes zich ermee geflatteerd voelen. De meesten onder de poppetjes hebben wel een hoger EQ dan de mannen, waarvan velen onder hen bij een liefdesbreuk langer onder de voet kunnen zijn dan sommige mannen, en ik die dacht dat zij de mannen eerder beu zijn dan de mannen hen, omdat ik dacht dat de mannen in een zwakkere positie zaten, met mijn idee dat de poppetjes, met gemak een loopje met de liefde nemen en de liefde met de man. Sommige poppetjes lopen met hoge hakken, om zichzelf of de mannen te overstijgen. Poppetjes zeggen weinig met veel woorden. Mannen zeggen veel met weinig woorden. Poppetjes vallen eerder op verzorgde mannen dan op interessante

mannen, alsof het oppervlakkige wezentjes zijn. Wanneer de verzorgde man ook nog eens interessant is, is dat voor sommige poppetjes mooi meegenomen. Een man houdt zoveel van zijn poppetje, in de mate dat hij zich aan haar blootgeeft en een poppetje aan haar vriend. Een zeer jong meisje nam dit enkel letterlijk op en moest er om lachen, zoals studentinnetjes, uit de zachte sector, zich, met enkel seks en zagemeel in hun domme kop en als late pubertjes, aan mij ook afvroegen hoe zij dit moesten oppakken.

Yet Love the one who loves you,
not the one you love.
Because love is blind and I wouldn't like to
see you laying in the arms of
a man who harms you.

Het is mij eender hoe groot de wondermooie, jonge poppetjes hun borstjes zijn, als er maar tepeltjes aanhangen en het geen al te lelijke borstjes zijn. Zij mogen nog niet te vlug borstjes willen of het zouden anders, later, volgens mij en met mijn vrees voor hen, wel eens een te grote borsten kunnen worden, waar sommigen onder hen op pornosites durven mee te pronken

Je spreidt je armen
en benen
om mij welkom te heten
en ik, ik penetreer.
Het summum van seks
is me instinctmatig
ingegeven.
Het innig beminnen
is als vanzelfsprekend
en kan beginnen.

Uit het album "De geplukte vruchten. De plukkende vruchten. Een vleugje erotiek en religieuze verzen." Onder het slordig bestand "Amor 1"

Geloof me of niet, maar om dit gedichtje moesten homofielen, als puberende poppetjes, giechelen.

Hoezeer de wondermooie, jonge poppetjes van mijn hart, bij absentie van een eigen piemel in hun wonderzachte, warme schoot en door de présence van hun machtige wondermooie borstjes, wanneer ondermeer die, met het vertrouwen en de pret van een kind, ontbloot zijn, een machtig wondermooi lichaam hebben, met meer erogene zones dan de mannen, met een intenser genot dan de mannen en met een sensitiever, intens orgasme dan de mannen, is het leven, zoals met hun menstruaties, niet simpel voor hen. Er zijn poppetjes die zelfs aan een bepaald tampon gestorven zijn. Bij de mannen ligt het sensationele van seks in hun piemel geconcentreerd en zij hebben een erbarmelijk orgasme, vergeleken met het intens en rijkelijk orgasme van de poppetjes. Ik ben blij dat ik geen poppetje ben en dat ik hen naar een hoogtepunt kan brengen, zoals een meisje van mij vond, dat ik daar goed in ben. Ik had daar minder moeite mee dan sommige pornosterretjes, dat bij henzelf leken te hebben, leek ik bij pornosterretjes en -sterren veel later ontdekt te hebben. Zij zijn, met ook exhibitionerende en seksueel actieve homo's en lesbiennes, op hun site -waarvan men bezwaarlijk kan zeggen dat zij aan het copuleren zijn-, net zo hol als homofilie en de pornosterren durven, net zoals de holebi's, elkanders reet te likken, wanneer dat niet getrukeerd is.

Stefaan (een zonderlinge geïnterneerde eenzaat) lijkt het leven uit boekjes te kennen, al geloof ik, leest hij niet wat er staat. Toch volgt hij, als hobby, hogeschool. Hij leert ook Spaans om op zijn pensioen en met zijn erfenis in Spanje te gaan wonen, terwijl hij, op het eerste zicht, zelfs in zijn moedertaal niets interessants te vertellen heeft, maar enkel nutteloze psycheha(a)t(st)ers noodzakelijk vindt. Hij voelt zich zelfs in zijn moedertaal, nu hij van Leuven naar Diest is verhuisd, zeer eenzaam en zal zich in Spanje nog eenzamer voelen, al schijnt de zon in Spanje bijna alle dagen. Met zijn geloof in de psycheha(a)t(s)ers valt er over hem, op het eerste zicht, ook weinig te vertellen, zo hol lijkt hij mij, zoals er over veel minder pijnlijk begenadigden weinig te zeggen valt. Hij is van het gedacht dat ik het rouwproces om de dood van mijn ouders gemist heb, waardoor ik, volgens hem, aan een psychische aandoening lijd of persoonlijkheidsproblemen zou hebben, wat ik pathologische prietpraat noem, waar psycheha(a)t(st)ers hun zieke werkelijkheid o.a. mee willen staven. Vermits ik pas een jaar na de dood van mijn moeder officieel te horen kreeg dat zij gestorven was, voelde ik dat men mijn gevoelens, zeer emotioneel, bespeelde, waar ik bij de hersenloze wetsdienaars geëmotioneerd om werd. Stefaan heeft van de psycheha(a)t(st)ers geleerd ziekte-inzicht te hebben, waardoor hij nu van toeten of blazen niet meer weet, in de plaatst van terug greep op zijn leven te proberen krijgen, door bv. in eerste instantie te beseffen hoe dom hij in werkelijkheid wel is, al kan ik hem moeilijk verdenken van naast zijn schoenen te lopen, vermits dat van hem door satansgif goed verdoken is en waarin ik wat hem betref misleid leek te zijn. Mijn ouders zijn allang dood. Zand erover. Toch beweert Stefaan door de psychopaten van psycheha(a)t(st)ers ook gekloot te zijn, maar ik moet het verhaal van psychisch gestoorden met een korreltje zout nemen, vermits zij hun eigen aandeel in het verhaal dikwijls verzwijgen, omdat het te erg is om het te vernoemen of omdat het, voor hen, door satansgif niet meer zo duidelijk is. Het ene moment zeggen zij het zo, het andere moment zeggen zij het anders. Met het satansgif (medicatie) van de psychopaten (psycheha(a)t(st)ers) zijn zij zodanig psychisch afwezig dat zij nog minder weten van wat hen overkomen is en wat hen verder overkomt, hoe de vork in de steel zit en zij criticeren maar al te graag, waarbij zij geen begrip voor de tegenpartij hebben, wat hun lijden er niet op verzacht. Zij zouden anders niet in de war zijn, maar zij liepen, met te criticeren enkel het risico, dat hun satansgif alsmaar verhoogd werd of waardoor men met hen verder bleef experimenteren. Stefaan is toch zo bescheiden om toe te

geven dat hij iets niet begrijpt, en psychisch ver heen is er veel dat hij niet begrijpt, maar vanwaar komt zijn wens om een detectiveroman over een moord in St Kamillus te schrijven, wat van hem grappig is en veel te hoog gegrepen, alsof hij in zijn leven enkel St Kamillus als concentratiekamp gekend heeft en nooit veel verder geweest is? Hij is sterk in de war, met nog grootse plannen, waarmee hij soms toch nog naast zijn schoenen loopt en waar hij zeer gespleten mee is, wat misschien meer tot de verbeelding van de lezer spreekt dan schizofreen. Hij beweert zot gestudeerd te zijn en toch studeert hij, als hobby, nu opnieuw. Tegen de onverschilligheid van Andy (een psychopaat vanuit GO: gesloten opname) is geen kruid opgewassen. Hij is zodanig onverstoorbaar, dat ik hem ervan verdenk eerder een robot dan een mens te zijn, zoals de rust van een kerel, in St Jozef te Kortenberg, ook onverstoorbaar was, tot wanneer ik ontdekte dat hij een monnik wou zijn en omdat hij niet gekend wou zijn, werd hij daar enorm kwaad om. Karel is niet alleen soms paranoïde, omdat hij voor consternatie en commotie zorgt, maar ook omwille van zijn domme achterdocht, waar hij zich stabiel intelligent en assertief mee waant en waarmee hij zichzelf volledig uitholt. Een gezond wantrouwen is voor hem onmogelijk, wat hij ook niet heeft. Hij praat wat ik noem filosofische prietpraat of wartaal, zoals veel gekke toogfilosofen, met hun gewauwel, al is hij daar wel fantasierijk in. In het uithollen van hemzelf heeft hij aanstoot gegeven door zich slimmer te wanen dan dat hij is, waarmee hij de mensen op stang joeg en ook als een snob, omdat hij van de mensen, als ordinaire mensen die in kunst niet geïnteresseerd zijn, niet begreep, dat zij een goede kunstenares uit ons midden, niet kenden en waar hij o.a. de mensen mee lastig viel. Hier lijk ik het onbenullige interessant mee te hebben omschreven, want wie is er anders in iemand, zoals Karel, geïnteresseerd? Maar het interessantste aan Karel is het volgende: people would be a lot smarter when they realize how dumb they really are, vooral in de ogen van God. Men zou er ook beter kunnen van slapen. Zo ledigt men ook zijn vaten, zodat Hij ze terug kan vullen of wordt men leeg om van iets of iemand vol te kunnen worden. Men kan gemakkelijk iemand de hoogte injagen, hem de grond van onder zijn voeten doen verliezen, met hem verstandig te wanen. Ik geloof zelfs dat het arrogant is van zich slim te wanen. Een kwaal van alle tijden. Ware intelligentie is kunnen inschatten hoe snel de ander denkt, want je mag het je naaste niet te moeilijk maken, door met je idioot verstand te koop te lopen, zoals de beursgoeroe, een zekere Pierre, als fanaat van dure sportwagens, op hersenloze, homofiele en perverse VTM, het dwaze Ingeborg als dwaze presentatrice en de simpele kijker, met zijn idioot verstand te moeilijk maakte. Hoe goedkoop kan men bv. bij homofiele en perverse radio 2 nog willen zijn, om Ingeborg op de radio aan het woord te laten, waar hersenloze, homofiele en perverse VTM van niet beter mee weet. Mijn eerste boek leest zodanig als een trein, dat hij de lezer aan het lezen houdt, tot hij uit is. Later heb ik, in het schrijven, geleerd van, voor de lezers, ook pauzes in te lassen. Hoe ik dat doe, dien je, als lezer, zelf te ontdekken. Ooit vonden sommigen van mij dat ik hen lomp deed voelen, omdat zij van zichzelf niet konden aanvaarden, hoe simpel zij wel waren, zoals huidige kinderschrijvers, met een gehandicapte en bijzonder ziekelijke fantasie bijzonder simpel zijn, waarvan er één veel belang hecht aan schoonheid bij dieren, als zijn personages in een kinderboek van hem, waardoor kinderen, voor wie schoonheid compleet onbelangrijk is, op jeugdige leeftijd zeer ziekelijke ijdeltuiten kunnen worden, eender hoe het verhaal eindigt en moeders of oma's die dit kritiekloos aan hun kinderen of kleinkinderen voorlezen zijn ook zeer simpel. Er is al een heuse tijd deprimerende muziek op de radio te horen, die pretendeert vrolijk te zijn. Het haalt mij niet uit mijn bedrukt humeur. Ik kan ook nog moeilijk in de kleine of zwakke kantjes van de kind-mensen komen, waar velen met een pervers, empathisch genot er een potje om huilen, voor wie de ellende, omwille van hun pervers, empathisch genot, in feite om te koesteren is, zoals neonazibeulen uit de

concentratiekampen het onmenselijk leed dat zij bij de minder pijnlijk begenadigden aanrichten, voor hun pervers, empathisch genot, koesteren en daarin hebben de neonazibeulen, om hun sadistisch genot, nooit naar hun pupillen geluisterd, luisteren zij nu nog niet en zullen zij nooit luisteren, met het excuus dat de minder pijnlijk begenadigden niet meer weten wat zij zeggen of willen, hoe geladen en met wat voor een elan men over bepaalde wantoestanden ook zingt of dat men dat in hun liedjes ook aanklaagt, waarvan er zijn die er enkel, met een pervers, empathisch genot, van genieten. Vermits het leven persoonlijk is, vraag ik mij af in hoeverre Katrien, als een kindmens en personeelslid uit de zachte sector, van mijn plekje in de zon kan meegenieten, met haar opmerkzaamheid er enkel sociaal intelligent mee te willen zijn, wat ik van sociale Katrien een beetje kan plaatsnemen, maar die er met haar socializen in de zachte sector er ook ongepast mee is. Het feit dat dat haar opvalt, getuigt van een zekere alertheid en ook medeleven, hoe onbelangrijk dat zo'n oversocializen voor mij ook is. Is er meer dan een het pervers, empathisch genot van samenhorigheid, waarmee men in hetzelfde bedje ziek is, dat o.a. de ijskoude, liefdeloze, zieke muizen nog in leven houdt of is er meer om zich, als o.a. zieke muizen, er interessant mee te vinden? Vanwaar zo'n enorme vernielzucht, van o.a. de zieke muizen, waar al de idioten, aan deze homocultuur aangepast, bij o.a. de zieke muizen idioot blijven inlopen? Sommige zijn zodanig sociaal overroepen, dat zij er bij zichzelf zodanig over hun eigen grens mee gegaan zijn, dat zij er burn-out van geworden zijn. Tweemaal ben ik naar artiesten in psychische nood hun optreden geweest, waarin zij door een andere zogenaamde gezonde artiest bijgestaan werden, met stuk voor stuk mooie teksten, alsof zij wisten waarover zij het hadden, maar er eerder hun en de anderen hun problemen, op een sublieme manier, mee cultiveerden en er de concentratiekampen mee rechtvaardigden, al was ik het hem, met mijn concentratieverlies, vroegtijdig afgestapt en ook omdat ik uiteindelijk met hen niet akkoord ging. Voor simpele Elien (mijn lesbische IB van de Hulster) is empathisch genot voor hen die de mensen helpen, om zich beter te voelen. Bij de neonazibeulen is dat, om hun sadistische machtswellust, waarmee zij gezegd verantwoord leed aanrichten, wat zeer onmenselijk zwaar om dragen is voor hun pupillen en die zij bij hun pupillen aanrichten, als een noodzakelijk kwaad en waarbij zij van het leven voor hen niets meer verwachten en ook daarom denken zij bij de minder, pijnlijk, begenadigden carte blanche te hebben, om hen te mismeesteren. Toch willen de al even grote, ontoerekeningsvatbare, psychopaten van politici tegen hen niet optreden, omdat zij meer met hen met seksuele afwijkingen begaan zijn. Het denken blokkeert bij veel mensen, met mij beledigend te vinden of een fascist of een racist, van als ik mijn mond maar open doe, waardoor het er bij hen niet doordringt dat zij, met de holebi's voor een dictatuur kiezen en zoveel meer dat nefast is, alsof zij in de ban van de duivel zijn, maar dansen daarmee in feite eerder naar de pijpen van de duivel, zonder dat de duivel daar iets moet voor doen, omdat de ontoerekeningsvatbare politici, met het verbod op gezonde billenkoek en het homohuwelijk

-waar men, bekrompen aan aangepast, een collectieve schuld en geweten aan geeft-, een pervers empathisch genot van samenhorigheid heeft, waarmee zij twee vloeken op de meeste mensen hun hoofd hebben doen neerdalen. Diegenen met een grijns, die vol van zichzelf, hun tolerantie voor de holebi's en andere seksuele afwijkingen, verlichte waarden vinden, zijn verder gestopt met denken en zijn zij zachtjes dementerend zombies aan het worden. Bij hen dringt er niets meer tot hen door. O.a. op perverse, homofiele radio 2, hebben de radiopresentatoren en -trices de gave om van een zeer droevige reportage direct naar een vrolijke reportage over te schakelen. Voor velen is de ellende voorbij van het moment dat zij de knop omdraaien. Zij willen voor de ellende van de anderen, met al hun medeleven, zelfs aan vermeende goede doelen een centje bijdragen, zonder zich bewust van de zogenaamde goede

doelen te zijn. Goede doelen worden voor velen hun empathisch genot, dat eerder pervers is, in stand gehouden en gaan in deze alles ziekmakende homocultuur er alleen maar op toene- men en er erger op worden, zoals het voor het mensdom een schande is dat er bv. anno 2021 nog steeds melaatsen, in onderontwikkelingslanden zijn. Omdat ik, als subversieve dissident van deze homocultuur, een bedreiging vorm voor al de overlo(o)p(st)ers hun alles ziekmakende, ziels-, geest- en levensbedreigende wereld voor de mens, waarin men zich, met het homohuwelijk, in gans de geschiedenis, aan een nog nooit eerder gestelde arrogantie vast- houdt, zoals men, vol van zichzelf, hun tolerantie voor de holebi's en andere seksuele afwij- kingen verlichte waarden vinden en de holebi's de nul meridiaan door hun aars voelen lopen, wanneer zij genomen worden of wanneer hun rekeningen schoon gelikt wordt tot er geen spatje stront meer op ligt, wil men mij, met zijn allen, isoleren, die eigenlijk om alle schrijnende ellende verontwaardigt ben, wat o.a. Heleen, met haar liefde voor het kwaad, van mij enkel schizoïde, met de lach van een waanzinnige, zeer grappig geschreven vindt en waar ik in feite voor bepaalde problemen in dit boek oplossingen aanbiedt, hoe grappig aangeklaagd het er ook in kan zijn. Een zot zegt ook al lachend zijn mening. Klinkt het niet dan botst het. Stefaan (de zonderlinge, geïnterneerde, eenzaam) spreekt van een collectieve empathie, wat men volgens mij, in een zeer lastig parket, enkel met het collectief geweten en schuld, aan het homohuwelijk, heeft en niet langer militaristisch. Volgens Stefaan ligt empathie ook in de inclusie. Sommigen willen, door hun familiale verbondenheid, met hun fascistische broer of zus, vanuit een pervers, empathisch genot van samenhang, mee in hun ongeluk lopen, wat boers of zussen ook voor hun homofiele broer of lesbische zus willen doen. Empathie is pas goed, wanneer men in wat er gezegd of gedaan wordt het kaf van het koren kan scheiden, bij eender wie. Dit kan men zo goed of zo kwaad als dat men gezond of geestesziek is en waar men met zijn zwak voor homofilie of als holebi's zelf te ziek voor is, omdat men met homofilie of als holebi's zelf, het kwade bemint. Enkel bij je heterofiele partner ga je zijn kwalijke kantjes met de mantel der liefde toedekken, wanneer zij niet te gortig zijn en hij niet langer de moeite loont om, zelfs louter voor de seks, bij elkaar te blijven. Er gaat, door de homocultuur, volledig uitgehold en compleet idioot, niets meer van de overlo(o)p(st)ers hun zekere perverse, empathie overblijven, want vol van zichzelf of van hun gedachten en de holebi's om hun persoontje, gaan al de overlo(o)p(st)ers, hersenloos, harteloos en zielloos zeer agressief op veel verschillende groepen worden en zelfs op elkaar, omdat zij zich door o.a. het homohu- welijk, met homofilie zodanig sterk geïdentificeerd hebben, dat men er een collectieve schuld en geweten aan heeft, en compleet uitgehold zal alle liefde en alle leven zodanig gedood zijn dat er nog enkel geweld, lust en losbandigheid meer zal zijn. Dit had je toch ook zelf kunnen bedenken, vooral wanneer je weet dat arrogantie het sleutelwoord is, om het persoontje van de holebi's en van al de andere overl(o)p(st)ers, die ermee boven God willen staan, te leren kennen en het verdere verloop van deze destructieve homocultuur.

Karel is in een huis met drie verdiepingen toch klein behuisd. In zijn huis hangt, staat of ligt het vol rommel, waarvan men van de rommel die er hangt, kan zeggen dat het een gezellige rommel is, van wat er staat of ligt dat het chaotisch is en wat van zijn huis een stort maakt. Je kan er niet draaien noch keren. Van geen wonder dat hij het noorden kwijt is. Wanneer gekk- (inn)en een aanval van werklust krijgen, vragen zij aan hun neonazibeulen een pilletje bij. In mijn jeugd werkte ik op mijn gemak graag door en niet te gehaast. Tot mijn verbazing vindt men mij hier grappig mee. Mijn baas toonde mij, op mijn negentiende, hoe ik, als bekister, als een gek moest doorwerken, voor de rest zat hij alle dagen op kantoor, achter een bureau. Wij

werkten toen in de hoogte en ik ook in het zwart. Gelukkig waren wij, met mijn hoogtevrees, voor mijn inzinking -wat mij tot mijn ontslag node-, maar tot op het eerste verdiep geraakt. Op het eerste verdiep was ik nog ferm stout, maar hoger zou ik zoveel lef niet meer gehad hebben. Bijna iedereen vindt dat hij hard werkt of gewerkt heeft, van de dokwerker tot de kaatjesknipper van op de trein. Hoezeer men metsers dienen een zwaar werk kan noemen, vond ik dat, met mijn energie, geen zwaar werk. Ik had, met drie metsers om te dienen, zelfs nog de tijd en de energie om alles op te kuisen. De werkgevers die het beste van hun werknemers willen, zijn moderne slavendrijvers. Nu word ik al moe van te zien werken en word moe wakker wanneer ik droomde dat ik werkte, wat het tegenovergestelde is van toen ik niet graag lui was en op luie mensen nooit had neergekeken, hen ook niet benijde en waar ik mij ook niet aan spiegelde, toen het leven mij ook veel simpeler toescheen dan nu, maar dat door mijn hepatitis c toen al in feite het geval niet was. Ik zag me anderzijds zo wie zo niet tot aan mijn pensioen, mijn klotten afdraaien, waarvan ik nu niet begrijp, waar ik toen en de jeugd van nu de energie vandaan haalde of haalt en dat ik in de zomer er zelf een extra boes voor kreeg, alsof ik al gans mijn leven een oude man ben. Het vermoeit mij nu al van er alleen al aan terug te denken en de energieke jeugd bezig te zien. Een kerel beweerde dat de luiste mensen het hardste werken. Misschien omdat zij dat in alle stilte doen en anderen, met veel lawaai, er gekend om willen zijn. Ik beklag diegenen die in alle eenzaamheid moeten werken, maar dat is nog steeds beter dan op het werk gepest te worden, zoals ik, op een mijn vroeger werk, ad interim, dikwijls ongebluste kalk over mij heen kreeg en ik al brakend naar huis reed en toen ik aan de gemeente Mariakerke werkte, werd ik ook door een sadist lastiggevallen. Moge God de malloot, die over mij een zak ongebluste kalk leeg kieperde genadig zijn en de sadist van op Mariakerke ook. Zij waren, als sadisten, zonder Gods liefde en niet bij machte om lief te hebben, er erger aan toe dan mij, al ben ik in de liefde ook pijnlijk beperkt geboren of misschien was ik dat door mijn opvoeding. Alleen verzet men ook meer werk dan bv. met twee. O.a. twee arbeiders zouden elkaar, met het kletsen, in hun werk alleen maar ophouden. Wanneer ik droom dat ik met de fiets bergop rijdt, gaat mijn hartje ook vlugger slaan en mijn hartje kan zo al niet veel meer hebben. Ik word ook daar vermoeid wakker van. Luiheid straft zichzelf bijzonder hard af, zoals het nu op mij niet tien keer, maar honderd keer zo hard terugslaat, met de kans die ik in de liefde bij wondermooie Eva gemist heb -die met de absentie van een eigen piemel in haar wonderzachte warme schoot en met de présence van haar machtige wondermooie borstjes, wanneer ondermeer zij, met het vertrouwen en de pret van een kind, ontbloot zouden zijn, nog mooier zou zijn-, omdat het in mijn bed zo zalig was en ik er zelfs voor de liefde van wondermooie Eva niet uit kon. In de liefde heb ik ook een trage reflex. Wie van wondermooie, lieve Eva niet houdt, heeft geen hart of is impotent, al is zij ook bijzonder hol, met haar ongelooft in een oneindige genadevolle, goede God, ondanks mijn pijnlijke beperking in de liefde.

Dit laaiend onblusbaar vuur,
waaraan ik mijn zinnen brand,
zonder mijn verbeelding te tarten,
doet de koorts
om Eva teder te beminnen

stijgen tot de gedachte
dat te leven zonder haar
ik onvoltooid kom te sterven.

Al lijkt mij nu alles teveel, werk ik, ondanks mijn chronische vermoeidheid, door mijn hepatitis c, nog zo hard mogelijk aan dit boek. Dit is het enige wat ik nu nog van werk verzet. Luiheid is het oorkussen van de duivel. Voor wie tegen het leven, zich te wassen en het kakken opziet is de Calvarieberg lang en steil. De meesten onder de gekk(inn)en kunnen moeilijk afzien, al zien velen onder hen van het satansgif van de psychopaten immens af. De prijs die zij voor hun pillen betalen is hoog. Hun beulen hebben inslapers en doorslapers, maar geen uitslapers. De psychopaten waren eerder mijn vrienden onder mijn vijanden, wat beter is dan vijanden onder vrienden. Nu zijn zij nog enkel mijn vijanden. Zij zijn compleet gaga en gevaarlijk karaktergestoord gek, en ik moet die psychopaten nog betalen ook, al trek ik er veel van terug, maar ik vind de financiële transactie te omslachtig. Mijn psychopaat kan zijn honorarium ook rechtsreeks van de cm (Christelijke mutualiteit) innen. Hoe zotter wij zijn, des te wijzer de psychopaten worden. Hoe wijzer de psychopaten zijn, des te zotter wij worden. Hoe zotter we zijn, des te meer stof de psychopaten hebben om over te schrijven. Wat was er eerst: de kip of het ei of een plakje kaas? Van zodra je een probleem benoemd, heb je een probleem. Met het satansgif van de psycheha(a)t(st)ers hebben de minder, pijnlijk begenadigden er een probleem bij en worden de psycheha(a)t(st)ers ermee in hun diagnose of met hun etiketten bevestigd. Wanneer men gekleineerd wordt of zich gekleineerd voelt, vernedert men, door de band, zichzelf nog meer, anderen komen ertegen in opstand en reageren er zeer agressief op. Een homofiel van in huize Sarah, te Leuven, noemde zichzelf daarom maar zielig Markske, waarmee hij trachtte op te vallen, vermits hij niets anders had om mee op te vallen. Karel staat open voor een volgend hartig gesprek, terwijl hij volgens en voor de psycheha(a)t(st)ers onbereikbaar is, vermits hij schizofreen is, om het in psychiatrische termen te zeggen. Hij is door de psychopaten volledig afgeschreven, zoals vele anderen en zoals zij mij, op alle mogelijke manieren, willen afschrijven. Hij vindt het feit dat hij momenteel geen gezond wantrouwen kan hebben een interessant gegeven en heeft me om mijn wijze raad bedankt. Ik zou veel mensen kunnen helpen, wanneer ik hun mandaat ervoor krijg, want ik ken de mens beter dan de mens zichzelf en ik weet veel over het leven. Dit mandaat lijkt ik van Karel wel te krijgen. Mijn volgende raad heeft hij wel niet aangenomen. Die was te bedreigend voor hem. Hij wil niet beseffen dat hij dom is, maar voelt zich er eerder gekrenkt mee. Toch wenst hij mij niet te laten vallen. Ooit vroeg hij, om slimmer te worden of om terug gezond te worden of om er speciaal en belangrijk mee te zijn, in St Rafael (een ziekenhuis in Leuven) achter een hersenspoeling. Daar stuurden zij hem naar Gasthuisberg (een ander ziekenhuis in Leuven), waar hij de nacht had doorgebracht. De neonazibeulen van spoed in Gasthuisberg waren kwaad op hem, want zij hadden zich op hem, waarschijnlijk, graag uitgeleefd. Karel was toen, volgens mij, aan een groot gevaar ontsnapt. Nu moet Karel daar zelf hartelijk om lachen. Een man doofde zijn sigaretten met zijn blote voeten. Een andere man riep constant: 'Poepen!' waarvan gewezen Helena het een voor de vrouwen gemakkelijke manier vond, om van de grond te geraken.

Ronny heeft het weinige verstand dat hij had weggedronken. Hij laat honden op hem rijden. Patrick at zijn blinde vink met koord en al op. Dit heb ik met mijn eigen ogen gezien. Hij trok ooit het haar uit een nachtwaker zijn hoofd, wat ik van horen zeggen weet. Van satansgif deed

hij in zijn bed. Ik vraag mij af of hij nog leeft. Dirk Spaenhove zat als licentiaat wiskundige op zijn veertigste op een achtenzeventigjarige geestesgestoorde vrouw, met een tandeloze mond, wist een lotgenoot mij, met een enorme sensatiezucht, te vertellen. Dirk kon machtig mooi dichten en heeft zich vermoedelijk doodgedronken. Volgens Eric (een andere minder, pijnlijk begenadigde) -die aan een ziekte al een halve vinger verloren heeft en pijnstillers bij de vleet slikt-, kon Dirk aan een overdosis cocaïne gestorven zijn. Moge God Dirk genadig geweest zijn. Toen hij in het gewezen Papieren Moleken vloeibare antabus moest nemen, stak hij telkenmale een lege eetlepel in zijn mond, waar de simpele neonazibeulen inliepen. Eric was het merendeel van zijn leven, zoals nu dakloos en gaat soms in een tehuis voor daklozen tijdelijk gaan slapen, omdat hij na een bepaalde tijd voor een andere dakloze plaats moet maken. Dirk Lindenberg stonk in de bus uren in de wind. Van sommige depressieven moest men de korsten van hun huid trekken, door zich lang niet te hebben gewassen. Johan (een nachtwaker van het gewezen Papieren Moleken) zette voor één persoon onbegrijpelijk het afzuigapparaat aan en was van mening dat hij het met ons goed voor had. Als exroker was hij één van de ergste antirokers. Hij gooide de filter van mijn koffieapparaat -dat ik in het gewezen Papieren Moleken niet mocht gebruiken-, per ongeluk altijd in de vuilnisbak, die ik er 's anderendaags telkens terug uithaalde, tot wanneer ik op een keer de filter helemaal was kwijtgeraakt. Hij was betrapt op het slapen op zijn werk en werd ontslagen. In St Kamillus te Bierbeek had hij, als nachtwaker, terug werk gevonden. Alexandre keek al van zijn tiende naar de horrorfilms van zijn vader tot zijn nachtmerries verdwenen. Nu kijkt hij er nog naar en is hij er compleet gek van geworden. Ik had het geluk gehad dat ik op mijn zestiende ernstig ziek was, van naar een horrorfilm te kijken, waarop mijn moeder zei, dat ik maar naar zulke films niet moest gaan kijken, al zal Alexandre er ook wel ziek van geweest zijn, maar dat tenslotte negeerde. Later heb ik enkel de "Exorcist," "Carie" van Stephen King, "Nosferatum" "Rose Mary's baby" "Het bal der vampieren" van "Roman Polanski" als horrorfilms nog volledig uitgezien en "The omen," dat volgens mij meer een lugubere thriller was, zoals een karatefilm als niet horror ook maar gruwelijk was en waar ik nu spijt van heb van hen te hebben gezien, zoals ik dat heb van de vele malen dat ik met mijn leven en op verschillende andere manieren met mijn psychische gezondheid gespeeld heb. Van zo met mijn leven gespeeld te hebben, doe ik mij nu, in mijn bed, soms nog een verschrikkelijk angst op. Alexandre stond er bij een psychopaat op dat zijn naam goed uitgesproken werd, waar de psychopaat, als een karaktergestoorde, geen oren naar had. Alexandre traint ook constant en is constant met zijn lichaam bezig. Met een bang hartje wou hij een extreem achterlijke macho van een griet op een geïnterneerde wreken. Gelukkig voor hem had men hem ervan weerhouden, anders had hij een zeer mal figuur geslagen, met alle gevolgen vandien. De achterlijke macho van een griet terroriseerde, met haar voorkomen alleen al, gans onze afdeling. Zij had, door haar pruik, constant hoofdpijn, maar wou niet geloven dat dat van haar pruik afkomstig was. Door mijn excentrieke verschijning vond zij mij sympathiek en had ik praktisch geen last van haar. Zij was met tatoeages en piercings ferm toegetakeld en ging, als macho, veel met de geïnterneerden van St Kamillus om, waar zij door één van onder hen, jaloers, geslagen werd, omdat zij bij de geïnterneerden durfde te fladderen. De geïnterneerde die haar geslagen had vloog erdoor voor een tijdje terug de bak in en toen hij terug was, vertelde hij, als een vermoedelijk gebroken man -vermits hij, met zachte dwang, zijn zieltje vrijwillig aan de neonazibeulen afstond in ruil voor een comfortabel leven in het concentratiekamp te Bierbeek dan van in het gevang en er satansgif voor ingespoten kreeg of te slikken kreeg-, iedereen dat je er mocht naar kijken, maar niet aankomen. Met één van de geïnterneerde, die net zoals haar met tatoeages en piercings ferm toegetakeld was, had zij later een relatie en woont zij er vermoedelijk

mee samen, als zij met drugs niet terug een uitschuiver had. Guy (een minder pijnlijk begenadigde) wil het dwaaste van hem met zo'n elan vertellen, dat hij zijn hoofd erom balt, zoals men zijn vuist kan ballen, tot zijn hand er blauw van uitslaat. Ik kan mij moeilijk voorstellen dat iemand zijn hoofd kan ballen tot het blauw uitslaat. Kristel reageerde, als vrijwilligster bij De Hulster (mijn huidig beschut wonen) op die manier terug op Guy. Zij had veel kritiek op mij en wou mij altijd het zwijgen opleggen, met het gedacht dat zij mijn lotgenoten tegen mij in bescherming moest nemen, gunde mij het geluk niet en sloeg bij mij overal haar kwebbel tussen. Toch wordt zij door het personeel van De Hulster en vooral door Corinne (coördinatrice van de Hulster) pervert getolereerd, waardoor ikzelf anderzijds nu nog steeds bij de Hulster woonachtig ben. Diegene die een ander zijn geluk niet gunt, dient men op te sluiten en herop te voeden. Nu geloof ik niet van ooit nog terug gelukkig te worden, door wat extreem achterlijke Berrewaerts mij om extreem achterlijke Jurgen uit Via (een psychiatrische afdeling van St Kamillus) aandeed en om wat ik mezelf, door de psychopaten, kort nadien aandeed. Een kerel brulde in het gewezen Papieren Moleken tegen zijn vriend dat hij van het toilet moest komen. Hij had een samoeraaizwaard op zijn kamer. Gelukkig had hij voor mij, als een atleet dat ik toen was, ontzag. Een gek in het gewezen Papieren Moleken had een kapot glas in een man zijn pens gestoken en dreigde dat bij mij ook te doen, omdat Imelda, waarmee ik had gevrijd, tegen hem, overbodig, vertelde dat zij met mij nooit geslapen had, waarvoor hij van mij, met een foto van haar, die ik niet terugvond, een tegenbewijs wou. Gelukkig heeft hij later zelfmoord gepleegd. Gevoelige mensen kunnen hard zijn. Koude mensen kunnen gevoelig zijn. Wanneer psychopaten, zoals Hendrik Van Malderen, (directeur van St Kamillus) groter worden dan hun gevoeligheid, zijn zij in hun godswaan ten zeerste zeer te vrezen. Pascal, uit het gewezen Papieren Moleken, scheurde een keer zijn maandelijks inkomen aan flarden en ejaculeerde in een urinestaal. Van hem heb ik allang ook niets meer gehoord. Els De Schepper schettert hard en hol. Zij meent het nog ook. Haar laatste liedje, waarin zij, voor het refrein, met het verstand dat zij zoveel meer heeft dan Ingeborg (een dwaze zangeres en gewezen Tv-presentatrice vanop homofiele, perverse, idiote VTM, waar velen een afschuw van hebben), ook haar hoofd lijkt te willen ballen, vind ik bijzonder dwaas. De dwaze grappen, waarmee zij zichzelf zeer grappig vindt, vertelt zij, met mijn afschuw daarvoor, ook met gebald hoofd, om haar dwaze grappen krachtiger te willen maken of om met nog meer overtuiging grappig te willen zijn. Het feit dat zij haar hoofd idioot balt om om het even wat, vind ik van haar het irritants. Verder maak ik aan haar geen woorden vuil. Zo voornaam is zij niet. Ingeborg is als zangeres en was als Tv-presentatrice bij homofiele, perverse, idiote VTM, nog onnozeler dan Els De Schepper. Zij vertelde tegen de kinderen, die nog niet eens geslachtsrijp waren, hoe leuk zij seks wel vond. De kinderen zwegen wijselijk en lachten er wijselijk niet om, want daar was Ingeborg te pijnlijk voor haarzelf mee. Dit vertelt veel meer over diegene die met haar, als zielenpoot of zielenpoten, geslapen heeft of hebben dan over Ingeborg. Als je met haar lachte, lach je met alles, wat de kinderen ook begrepen, wiens humor nog niet cynisch of sarcastisch is, maar enkel om slapsticks lachen. De achterlijkheid dat die twee vrouwen publiekelijk aan de dag durven te leggen, gaat de perken te buiten. Een man durfde dat Ingeborg aan het verstand proberen te brengen, door haar de laan uit te willen sturen, waarvoor een radiopresentatrice van homofiele, perverse radio 2 medelijden met Ingeborg kreeg. Ik hoop dat dit niet aan de oren van Els De Schepper en Ingeborg komt, maar dat de ogen van veel anderen voor die twee onnozele wijven opengaan, want onnozeler dan die twee wijven heb ik er nog maar weinigen geweten en van Els De Schepper enkel omdat zij haar hoofd ervoor balt. Ik kan van het gepeupel niet verlangen van, zoals mij, in te zien hoe belachelijk veel en misschien alle stand up comedians nu zijn. Daar kan ik voor mezelf alleen maar blij om zijn.

Philip Gubels vond zelfs Bart Peters met zijn “brood voor morgenvroeg” sterk beledigend dwaas, terwijl hijzelf geen recht van spreken heeft en wat ikzelf van Bart Peters gevatte en grappige woordspijlerij vind, zoals hij voor velen een woordkunstenaar is. Van Phillip Gubel dacht ik eerst dat hij het grappigst uit zijn tijd was, wat later van hem ferm bleek tegen te vallen. Toen Bart Peters zijn eerste kindje geboren werd, zag hij overal pedofielen en beledigde hij mensen, lompweg van pedofilie, alsof hij van zichzelf vreesde een pedofiel te zijn. Met zijn vermeende vertelkunst is Bart Peters dikwijls zichzelf niet, maar ferm opgeblazen en geforceerd. Zo interessant is wat hij vertelt nu ook weer niet altijd en compleet opgeblazen doet hij, wanneer hij dat niet is, er nog meer afbreuk aan. Zijn vrouw is met hem misschien ook getrouwd, omdat zij van niet beter weet, dan dat hij een BV is. Ik spaar geen enkele idioot in deze debiele homocultuur. Sommige stand up comedians zijn zo belachelijk dat ik mijn lach er bij hen niet kon van inhouden. Ik lachte niet om hun dwaze grappen, maar vond hun grappen zo dwaas dat ik het niet kon laten van hen vierkant uit te lachen. Hiervoor had ik zelden de controle over mezelf, hoe lomp ik er mezelf ook mee vind en ik kan het ook niet laten om de stand up comedians hiermee in hun blootje proberen te zetten, met het gepeupel te proberen overtuigen dat zij niets om het lijf hebben. Ik meen me te herinneren dat sommige cabaretiers van vroeger stukken beter waren, buiten o.a. Gaston en Leo en Toon Hermans en dergelijken meer, die ik mij niet voor de geest kan halen, ook omdat de andere cabaretiers uit die tijd o.a. niet zo immoreel waren als de stand up comedians van nu. Wat er aan de humor van Toon Hermans zo subtiel of humoristisch toucour aan was, waar men alleen maar kan van zeggen dat het niet kwetsend was, heb ik nooit geweten, al zijn sommige van zijn gedichtjes zeer speels. Hij kreeg de ruzies met zijn zoon zelfs met een humoristische kwinkslag niet bijgelegd, terwijl ik van iemand met zo'n groot gedacht van zichzelf, om, als Toon Hermans, zeer subtiel humoristisch te willen zijn, het onmogelijk vond van zo'n moeilijk mens te zijn, zoals men van Charles Dickens, als een zeer gevoelige schrijver, uit het verleden, beweerde cynisch te zijn. Men kan mij moeilijk verdenken van geen zin voor subtiele humor te hebben, vermits ik me, met Snoopy en Charlie Brown bijzonder grappig te vinden, fijnbesnaard mag noemen, waar Leen (een psychopate van het Hoeckhuys, ontmoetingscentrum die ik in de liefde ontgoocheld heb) er de humor er niet van inzag. Met mijn beledigingen in dit boek ben ik ook zeer overtuigend van fijnbesnaard tot grof, maar ga er nooit over, dit kan zelfs God tot voor het laatst van mij beamen, terwijl men in deze homocultuur zelfs over kinderlijkjes gaat. Wim Sonneveld vanuit een ver verleden vond ik grappig, ondanks dat hij een homofiel scheen te zijn. Ook Robert Long, uit een ver verleden, die jammer genoeg ook een homofiel was, vond ik grappig, zoals Marijke Boon, als eendagsvlieg, uit een recenter verleden, grappig was, al straalde zij onnodig een enorme grote eigendunk uit, wat iedere dikke nek onnodig heeft. Zij mocht, zonder enig sexappeal -wat praktisch alle intellectuele vrouwen niet hebben-, nog zo intelligent zijn. Eenvoud siert de mens. Freek De Jonge met Bram Vermeulen vond ik grappig en ook hedendaagse dikke Freddy. Het simplistisch verbond, met dito Nederlandse mentaliteit, had een zeer toepasselijke naam. Om met Geert Hoste te kunnen lachen, moet men met zijn tijd mee zijn, maar kom, er zijn er die de actualiteit op de voet volgen en niets te vertellen hebben of in de ander totaal niet geïnteresseerd zijn, want het staat allemaal in de krant of in de Humo of in de Knack. Geert Hoste wou, met een dikke nek, zodanig spitsvondig zijn dat het niet meer grappig was. Een andere Stefaan toonde fier dat de Humo hem in een cartoon, waarin hij zich in een boom in het bos had opgehangen voorstelde en waarin zij hem vroegen of hij daar goed hing. Hij vond dat men zich over spot moest overzetten. Sommigen lachen meestal met Geert Hoste om te laten horen dat zij mee zijn. Ooit hoorde ik hem lang zagen over Fabiola haar kapsel, alsof hij op het punt stond van ermee samen te vallen. Ik kijk allang

geen Tv meer, laat staan dat ik nog naar stand up comedians zou kijken. Stand up comedians zijn in mijn ogen enkel enorme drukdoeners. Urbanus Van Anus was in het begin van zijn carrière nog het grappigst van al, maar hij mocht van mij allang met pensioen. Hij is waarschijnlijk getrouwd, omdat zijn vrouw ook van niet beter weet dan dat hij een BV is. Hoe hol kan men nog zijn, waar Rocco Granada ook met niets anders kon mee uitpakken? In het begin van Urbanus zijn carrière kwam zijn humor vanuit hemzelf. Nu moet de roem hem zodanig naar het hoofd gestegen zijn dat hij aan wat hij denkt dat het publiek van hem verwacht tracht tegemoet te komen, waardoor hij het compleet uitgehold niet door heeft dat het grappige er bij hem allang van af is. Vermits het proces belangrijker is dan het resultaat en het resultaat naargelang het proces is, deed ik alles voor mezelf en was het publiek er alleen maar om alles waar ik mee naar buiten kwam aan te toetsen. Ik doe nog steeds alles voor mezelf, omdat onder het publiek veel mensen simpel, naïef en schijnheilig zijn. Diegenen die het, bij het welgemanierd publiek, voornamelijk voor het applaus doen, zijn ook goedgelovig. Daarom is er nu onder de muziek, met de stand up comedians, in de kunst en waarschijnlijk ook theateraal een kwaliteitsarmoede, zoals de toneelspelers van mij over het laatste theaterstuk dat ik gezien heb niet willen weten wat ik ervan vond en denigreert de mens in deze alles ziekmakende homocultuur, ook. Al vergoelijkt dat het dwaas idee van Sella Sue niet om de mensen ervan te verdenken, al zouden zij allemaal over haar optreden durven te liegen, vermits zij voor haar altijd terugkomen, haar muziek ook hoogstaand is en als van iemand met een getormenteerde geest, een onrustige ziel en haar turbulent leven, doorleefd en met veel gevoel gezongen is. Haar muziek heeft haar ook geen windeieren opgeleverd. Toch wens ik haar eerder een gelovig, gelukkig, gezond en evenwichtig leven boven een artistiek leven toe, en niet één of ander trauma voor eender welke reden dan ook, zoals Bv. een dwaze professionele dichteres in een zeer belachelijk gedicht van haar wenste dat zij een slachtoffer van incest was, om een nog mooier gedicht dan de belachelijke gedichten die zij geschreven heeft, te kunnen schrijven. Slachtoffers van incest moeten zich hiermee ferm beledigt voelen. Aan haar dwaze gedichten was te horen dat het enkel snobs zijn, die compleet uitgehold geen benul van poëzie hebben, pulp uitgeven. Het weinige dat ik nu met dit boek nog doe, doe ik ook nog steeds uitsluitend voor mezelf, al hoop ik er veel mensen mee te bereiken en wat men er ook van denkt, is het terug, met veel bloed, zweet en tranen, zo wondermooi geworden, dat het terug niet te versmaden is. Lees en overtuig jezelf ervan. Veel mensen zullen zich door mij misschien te beledigt voelen, na het lezen van dit boek, om ook maar iets van mij nog mooi te kunnen vinden. Diegenen die datgene van mij, wat ook goed is, mooi vinden, vinden dat oprecht mooi. Albert Proost droeg een bril waaruit hij niet zag, om er intelligent uit te zien. Toen ik hem zei dat hij er dwaas mee uitzag, zette hij hem af. Hij was voor het keukenpersoneel van St Kamillus het mikpunt van spot en was, zoals Reini, om niet gekend te zijn of opdat men niet zou horen dat het enkel wartaal is dat hij uitkraamt, zeer moeilijk tot niet te verstaan. Hij gaf God van alles de schuld, omdat hij alles van God liet afhangen. Hij vond poepen niet erg, maar poepen met een dwerg, daarentegen, vond hij pas erg. Dorien Van Gompel voelde zich hier, als, klein poppetje, beledigt mee. Zij draagt hoge hakken om zichzelf letterlijk te overstijgen. Stefaan, vanuit de Humo, speelde zichzelf op zijn balkon af, waar iedereen hem kon zien, omdat de zon hem opwond, wat ik ook maar van horen vertellen weet. Als universitair voelt hij zich beter dan zijn lotgenoten. Hij at ooit, in het gewezen Papieren Moleken, puree met zijn blote handen. Ooit was hij met een zwarte een week getrouwd. In Engeland vocht hij met zijn vrouw. De politie had hen uit elkaar gehaald. Nadat hij van de seks met zijn zwarte vrouw geproefd had, wou hij zelfs seks met om het even wie, zoals o.a. met mij, wat ik van hem degoutant vond. Stefaan waant zich, als theoloog, gemachtigd om de Bijbel te hers-

chrijven, waarmee hij zichzelf volledig uitholt. Hij heeft, als ik mij niet vergis, als ruimdenkende, van de staat een medaille gekregen. Hem vreest men ook niet, wat men van mij, als ziener en subversieve dissident van deze perverse, alles ziekmakende, destructieve homocultuur, wel doet. Het is voor o.a. de ontoerekeningsvatbare politici veiliger om mij te vrezen, dan God of de duivel, zoals Jezus tegen een Romein zei: 'Jullie moeten Hem vrezen die jullie in de hel kan werpen.'

De Romein lachte hem in de film uit. Voor mij is het ook veiliger om het tegen dit dwaas, fascistisch en sadistisch systeem op te nemen, met zijn arrogante, krankzinnige dienaars en dienaressen, dan tegen de duivel. Al, vrees ik, dat dit dwaas systeem voor mij niet gaat plooiën, maar wel voor God, wanneer het voor velen te laat zal zijn. Het zou voor het eerst in de geschiedenis zijn dat één persoon, via de sociale media, een gans systeem op de knieën krijgt, zodoende moet ik mij geen illusies maken, al kon ik veel later, met Gods hulp, gans de wereld terug aan. Ik zou ook niet weten waar ik nu nog het lef vandaan zou halen om het tegen de duivel op te nemen, waarvan ik allang weet dat hoe harder je op zijn hoofd hamert, hoe sterker hij wordt. Op een vergadering durfde Stefaan, van in de Humo, ons bij ons pitje te pakken. Ooit werkte hij als vrijwilliger een tijdje in de palliatieve zorg en maakte hij de oudjes wakker, om met hen te praten en zette, met zijn geheugenstick, ooit een virus op de computer van het gewezen Papieren Moleken.

'Een virusje,' maakte hij ervan.

Hij plakte tal van titels op hemzelf en vroeg, zoals een beroeps, € 30 per 10 bladzijden aan mij voor het redigeren van mijn boek, terwijl hij er verward geen verstand van had. Sarah, van creatief schrijven in Antwerpen, had mij er voor € 200, als voorschot mee opgelicht. Een geestesgestoorde journalist, die de kluts kwijt was, had ik er ook voor bedankt. Freddy, die mij als pispaal gebruikte, heeft voor mij, voor een appel en een ei, mijn eerste boek geredigeerd en nog vele andere verhalen van mij en sommige verhalen van mij in het Engels vertaalt. Hij hoorde enkel zichzelf praten. Hoezeer hij, o.a. als suppoost, nog goed functioneerde, was hij toch sterk getraumatiseerd. Hij wou een schrijversclubje oprichten, maar viel o.a. de student(inn)en of andere kandidaten lastig, met zijn trauma. Hij kon ook moeilijk tot niet luisteren en hij is ook een betweter. Toen hij van mij te lezen kreeg wat voor een idioot ik hem vond, omdat hij mij praktisch nooit liet uitspreken, kwam dat bij hem hard aan. Zo had ik hem buiten gewerkt. Toen was onze vriendschap uit en toen ik hem nadien terugzag, was hij mij te flauw om tegen mij beledigend te kunnen zijn. Wanneer wij als minder, pijnlijk, begenadigden bij onze neonazibeulen een fout durfden te maken, werden wij door onze neonazibeulen harder afgestraft, met ons er o.a. ongeneeslijk geestesziek om te verklaren, met al de martelpraktijken van onze neonazibeulen vandien. Litric is de psychiatrie beu. Maar wat wanneer de psychiatrie hem beu wordt? Daar moest men zelfs geen al te zwaar geval voor zijn, zoals sommigen, door sommige neonazibeulen, met hun slecht geweten, reeds geweigerd worden, alleen al omdat zij, zoals Pauline, een luide stem hebben. Ooit moesten wij tekenen, waarmee wij ons akkoord verklaarden, met het opslaan van de ligdagprijs op een afdeling voor jongvolwassen psychoten, waarvan een minder, pijnlijk, begenadigde dat weigerde en nu in gans het gesticht niet meer welkom is. Toen ik hem later terugzag, vertelde hij mij dat hij een jaar als dakloze geleefd heeft, terwijl vreemdelingen, die de weg naar het OCMW gevonden hadden, praktisch direct aan een woonst geholpen zijn. Ik had hem ooit, zo goed als ik kon, onderdak verschaft, maar hem terug de deur gewezen, omdat hij bij mij en voor mij de drugs niet liet. Stefaan, vanuit de Humo, is één van de weinigen die ik ken, die door zijn arrogantie, enkel met satansgif goed leek te functioneren en toch is het beter van te genezen dan ervan te stabili-

seren. In de plaats van een opgeblazen gevoel, sprak Stefaan daarentegen, in zijn poging om mijn boek te redigeren, dat ik mijzelf opblies. Wie gaat er nu van zichzelf zeggen dat hij een opgeblazen kikker is, alhoewel ik dat van mezelf, in alle nederigheid, nooit kan weten? Zo heb je een gedacht dat Stefaan als Licentiaat veel van zijn pluimen kwijt is, als hij er ooit al veel op zijn hoed kon steken, want hij heeft al van in zijn studententijd, als een, bij momenten, arrogante kerel, een vijs kwijt en heeft hij verschillende keren gebist. Hij was ooit met zijn motor op reis gegaan, waar hij maar slecht kon mee rijden, want men voelde het, bij hem achterop, wanneer hij schakelde, en met zijn motor in pan, had hij op reis, zijn motor achtergelaten. In een act op de halfjaarlijkse happening van het gewezen Papieren Moleken, waarvan Michel (een sportmonitor en psychopaat die ook geen kritiek op de werking van de neonazibeulen kon verdragen) blij was dat dat om de zes maanden doorging, aarzelde Stefaan, in een uitgeschreven act van mij, om de spanning geforceerd op drijven, een van mij gedraaide vazen kapot te laten vallen, waardoor de suggestieve spontaniteit en authenticiteit van de act teloorving. Michel had als tennisleraar een foto van een goed uitziende bekende tennisser op zijn profiel staan. Ik vroeg hem of de realiteit voor de vrouwen geen te grote teleurstelling was. Een minder pijnlijk begenadigde wou volgens de Swuudse kok uit de Muppetshow (als ik mij niet vergis een humoristische show uit de jaren tachtig) bloem tot een brood kneden, wat volgens mij lachen geblazen ging worden, maar hij nam dat in tegenstelling van de Swuudse kok veel te ernstig op. Ik had, als een karkatergestoorde, dat ik toen was, graag alles onder controle, maar toen ik voor op de halfjaarlijkse happening het werk durfde los te laten, zag ik dat ik op de anderen kon vertrouwen, om het werk aan hen uit te besteden. Raf zette ooit in het gewezen Papieren Moleken zijn bord spaghetti aan de voeten van de opperpsychopaat en at van de grond, waar hij fier op was. Hij at regelmatig samen met zijn moeder zaliger en zijn twee broers in één keer vijf kilo aardappelen, toen wij nog samenwoonden. Raf is een gek bij uitstek, en toch is die kerel getrouwd geraakt en niet zozeer om de seks, wat zij maar één keer in de week hebben en wat mij verbaasd dat hij al jaren, tjokvol satansgif, daar nog toe in staat is. Ook voor het geld is zij met hem niet getrouwd, want ik vermoed dat zij rijker dan hem is. Op het eerste gezicht zou je zeggen dat zijn corpulente vrouw vrij normaal is, maar dan zou zij met Raf niet getrouwd zijn of ze moet zeer masochistisch zijn. Zij heeft er nog geen moment spijt van, want hij doet alles voor haar, wist zij mij te vertellen. Met zijn twee geestesgestoorde broers en geestesgestoorde moeder zaliger zit het bij Raf in de familie. Raf vindt dat indien Jezus zou terugkomen, Hij naar de Tv zou kijken. Ik geloof ook dat hij, door een zeer slecht geweten, black-outs had, omdat hij achterbaks durfde te zijn en hij het meest van al voor een enorme tumult durfde te zorgen, wanneer hij b.v. iets niet begreep, zonder te drinken of een drinker te zijn en zonder ooit drugs genomen te hebben. Als macho durfde hij, met zijn angst voor struise mannen, zware mannen uit te dagen. Gelukkig voor Raf merkten de struise mannen dat ze het met hem met een gek bij uitstek te doen hadden en maakten zij hun handen aan hem niet vuil. Raf is altijd zeer kwaad op hen die niet teruggroeten. Een man die in zijn kindertijd door zijn vader seksueel zwaar misbruikt werd, stampde dikwijls met zijn voet op de grond, waarbij hij altijd zei: 'Poep, poepzak.'

Toch waren er op de afdeling die hem met hun lust in hem lastigvielen en die hij liet begaan. Een psychopaat had hem ooit naar zijn huis meegenomen, waar hij de gordijnen in brand stak, omdat hij misschien vreesde dat de psychopaat hem seksueel wou misbruiken. De psychopaten zijn tot veel in staat om als humaan bevestigd te worden, terwijl het hem bij hen om hun groot fascistisch gelijk en sadistisch genot gaat, wanneer zij van de minder, pijnlijk, begenadigde geen gelijk krijgen, want dan voelen zij zich, karaktergestoord, door de minder, pijnlijk, begenadigde in hun gat gebeten, vermits zij zich almachtig wanen. De man, die door

zijn vader seksueel misbruikt was, zijn vrienden hadden ooit een psychopaat opgewacht om hem in mekaar te slaan. Voor zo'n mensen zou de psychiatrie zijn nut kunnen hebben, maar ik geloof dat de psychopaten ook hem met zwaar satansgif vergiftigen. Hij had zijn vader in de cel zien sterven. Lucia, die zelf geen recht van spreken heeft, vindt van mij dat daar waar men thuis met velen is er dikwijls een misluktingske bij is. Debiele Roeland Kotch -die om te kotsen is-, kwam, tijdens KIDS (kunst in de steigers: een kunstenfestival van een weekend, om de twee jaar, door marginalen) uit de lucht gevallen, met van mij te vinden dat ik psychiatrische hulp nodig had, zonder dat daar enige aanleiding toe was of zonder dat ik dat aangegeven had. Wat voor een agressieve kerel is hij en waarom was hij mij zo vijandig? Omdat hij jaloers was? Ik kan geen andere reden van die psychopaat bedenken. Van toen af aan spreek ik niet meer tegen hem. Hij werd door Maube (een psychopaat uit St Kamillus te Bierbeek op pensioen) op een vernissage van hem en andere kunstenaars, gekust, waarmee Maube aan iedereen wou laten weten dat hij dienen snobistische klootzak kent. Op die vernissage van o.a. dienen snob had ik al de kunstenaars, verbaal, zo klein als een spreekwoordelijke lilliputter gemaakt, waar een (kunstenares) met een stom lijnenspel, als de simpelste, een geschonden blik aan overhield, omdat ik haar denigrerende gedachte over mij geraden had. Roeland vroeg van zichzelf op de vernissage af hoe intelligent een mens wel kan zijn. Ik vraag me aan hem af wat voor een snob een mens nog kan willen zijn. Hij is met een riant villa luxueus behuisd, waar ik hem, met zo'n mentaliteit van hem, er niet om benijd. Miranda smeerde in de badkamer alles vol met haar uitwerpselen. Zij had een kerel gehoorlast bezorgd, door haar radio, in de kamer naast zijn kamer, op een constant gezoem te laten aan staan. Zo'n mensen zorgen voor zoveel overlast dat ik het genoodzaakt vind om hen in een gekkenhuis te laten opsluiten, om herop te voeden, want mensen zoals zij zijn pas gevaarlijk gek. Toch beweerde zij van voor de mensen uit de weg te gaan. Een kerel die ik nog van op mijn school kende, maakte er een sport van om dikwijls een liter water advundum leeg te drinken. Om indruk op de poppetjes te maken deed hij dat bij hen ook met colaflesjes van 23 cl. Hij is of was ook een gek bij uitstek. Op school had ik hem, met één slag, op de grond geslagen. Gelukkig herinnerde hij zich dat niet. Hij pochte van hard met de politie gevochten te hebben. Ik heb zo'n verschillende etters in verschillende gekkenhuizen gekend. Hoe meer zotjes, hoe meer vreugd, gaat bij gekken zoals bij hem niet op. Gekken hadden een gekke spast leren roken. Wanneer hij je om vuur vroeg, was het alsof hij je een slag in het gezicht wou geven. Johan vertelde ons dat de eerste keer dat hij seks had -en hij zweeg even, alsof hij iets opzienbarends wou zeggen en vertelde verder-, was met een pater. Een kerel, die voor zijn lief een duiveltje was en zijn lief een duivelinnetje voor hem, terroriseerde ons in GO (gesloten opname van St Kamillus) en BB door achter ons zieltje te zitten, met, voor de duivel, dwingend achter onze handtekening te vragen. Hoezeer ik als een stand up comedian had opgetreden, voor zeventien mensen, waarvan men het een sterke tekst vond, vind ik het van de meeste stand up comedians, door de band genomen, bij de haren getrokken. Ik heb Belgen op een stand up comedian zien reageren zoals Nederlanders op hen reageren, die voor het minste lachen en die dikwijls niet weten waarom zij lachen. Ook om een toneelregisseur, toen die in museum M te Leuven, met veel geblaas, dieper wou graven dan dat de schat lag, met van een licht mentaal gehandicapte jongen een acteur te willen maken, lachten Belgen, schijnheilig en om bekrompen aangepast te zijn, zonder te weten waarom zij lachten. Hij bekeek mij met argusogen aan, omdat ik, als enige, om zijn geblaas niet moest lachen. Hoe schijnheilig aangepast, met het verstand van een Nederlander, kan men nog willen zijn, zoals toen ik studentinnetjes ooit op hun idiotie betrapte, zij met een Nederlands accent begonnen te praten? Er was er toen in museum M ook een professor moraal bij, die als een overjarige puber, nog met Jan Wolkers dweepte. Jan Wolkers

was een Nederlandse perverse schrijver, waar Herman Brusselmans, als Belgische perverse schrijver, klein bier bij was. Ik heb, als kind, Andre Van Duin (een Nederlandse, homofiele stand up comedian en debiele smoelentrekker) nooit grappig gevonden en nu nog niet. Hij was eerder om bij te wenen en treedt gelukkig allang niet meer op. Bart De wever vertelt ook puberale moppen en vindt er zichzelf ook zeer grappig mee. Wanneer je een mop niet begrijpt, helpt het soms van aan seks te denken en je bent direct mee. Lien Van Rooi (een gewezen sociaal accident van Via) hoort ook graag moppen, hoe traag zij van begrip ook is, zoals Frank (een minder pijnlijk begenadigde, die zichzelf superslim vindt en bijzonder saai is) moppen vertelt die hijzelf niet begrijpt. Er was een periode dat ik me uit de voeten maakte, telkens men moppen wou vertellen. Wie het van moppen moet hebben, is in mijn ogen maar een sukkelaar. Lien heeft geen begrip voor hen die hun stem durven te verheffen, om de neonazi-beulen uit de concentratiekampen (gekkenuizen) waar zij verschrikkelijk boos op zijn, omdat zij dat van hen ziekelijk vindt. Andere psychopaten kunnen dat vanuit een latent schuldgevoel ook niet verdragen, van de kuisvrouwen, naar mijn geloof, tot de grootste psychopaat onder de psycheha(a)t(st)ers. Een kuisvrouw is ook niet schuldig van wat de psychopaten op hun gewetenloos geweten hebben. Wat deed Lien dan in de psychiatrie? Haar uren kloppen, zoals de meesten die in gekkenuizen werken dat doen en die zelf zo zot als een achterdeur zijn? Je kan het je niet voorstellen of zij bestaan, al is het menselijk voorstellingsvermogen van velen weerzinwekkend. De werkelijkheid is soms erger dan de fantasie, alleen al omdat het de werkelijkheid is. Wat een degoutante fantasie bv. over een man die geschilderd, tijdens het copuleren zijn poppetje en hemzelf met een zwaard doorboord, in de plaats dat het poppetje aan haar orgasme of orgasmes zou bezwijken, zoals het poppetje dat in een gedicht van mij: "De killing love" of "Het moordend beminnen" dat doet en zoals ik van een wondermooi, jong poppetje gehoord had dat zij er bijna was ingebleven. Wat een degoutante fantasie van een psychehaatster over een geschilderd koppel dat, van de huid ontdaan, copuleren. Het één is van enige liefde en erotiek gespeend, het ander van enige esthetiek, sensualiteit en erotiek. Psychopaten van psycheha(a)t(st)ers kunnen naar afzichtelijke beelden kijken zonder te verpinken. Sommigen onder hen of andere gekk(inn)en zijn in feite te gevaarlijk gek om los te lopen. Reini vroeg aan Hugo of hij de kluts kwijt was.

'Hoe bedoel je?' vroeg Hugo.

Weet je waarom een zot niet zot kan doen? Omdat hij het is, zoals praktisch iedereen dat is, met het alles ziekmakend, losbandig liberalisme en zijn seksuele vrijheid -wat zeer puberaal is en waarmee men met zijn verstand in het kruis van leeft-, wat het verstand volledig uitholt, tot men geen verstand meer gaat hebben en met de alles ziekmakende homocultuur, en niet van de schrik om uit de toon te vallen. Je zal een zot niet vlug touwtje zien springen. Hij vindt dat te zot. Een schizofreen zegt: 'Iedereen is schizofreen, behalve ik.'

Wanneer een manisch depressieven manisch is, van toen zij nog manisch depressief waren en geen borderline, hebben de anderen daar last van. Wanneer hij depressief is, heeft hij alleen er last van. Miranda is door de psychopaten compleet mismeeestert. Ooit dreigde zij met zelfmoord, omdat zij van de psychopaten een bepaald satansgif moest nemen, waar de psychopaten geen oren naar hadden. Daar moeten zij als neonazi-beulen toch psychopaten voor zijn! Zij vinden, als psychopaten, van de gekk(inn)en dat zij zodanig compleet doorgeslagen zijn, dat zij van het leven voor hen niets meer verwachten en scheren daarvoor al de minder pijnlijk begenadigden over dezelfde kam. Wanneer men van de mensen nu niets meer verwacht, moet je dat binnen tien jaar van hen nog minder verwachten, zoals deze generatie nu het roer van voor het verbod op gezonde billenkoek 180° moet omslaan. De volgende generaties zullen

daar, met een sneeuwbaaleffect, teveel voor afgeweken zijn, om ook maar nog iets te beseffen, doordat men nu al o.a., compleet uitgehold en compleet idioot, niet meer weet wat de afwijking is. Doordat men niet meer weet wat de afwijking is, is er ook geen zelfreflectie meer, waardoor men ook niet meer evolueert.

Wat is het heerlijk door iedereen gekend te zijn en niets te verbergen te hebben. De psychopaten van psycheha(a)t(st)ers willen niet gekend zijn. Zij hebben veel te verbergen. Zij of sommigen onder hen kunnen zich en/of de maatschappij enkel wreken op ons. Wanneer ik sommigen van mijn lotgenoten niet meer zie, zitten zij in Zalvenbos (een PVT: psychiatrisch rust en verzorgingstehuis) of in St Andreas te Lubeek of in een PVT te Melsbroek of zij zijn reeds overleden. In Zalvenbos zijn er verplichte activiteiten. De opperpsychopaat van de PVT te Lubbeek is een gevaarlijke pillendraaier. Veel minder, pijnlijk, begenadigden zijn in zijn PVT met zo'n gevaarlijke zot als hem helemaal niet gediend. De ontoerekeningsvatbare politici willen tegen zo'n gevaarlijke gekk(inn)en, als de gevaarlijke pillendraaier, ontoerekeningsvatbaar niet optreden, omdat zij meer begaan zijn met iedereen en alles dat seksueel afwijkt en tot nu toe, met hun overdreven kinderliefde en ziekelijke fantasie met de kinderen die niet geestelijk gestoord zijn, ook niet voor geesteszieke kinderen, wiens leven ook voor praktisch niemand nog van tel is, merk ik aan mijn oproep aan de ontoerekeningsvatbare politici, om de neonazibeulen van psycheha(a)t(st)ers, die ook geesteszieke kinderen mismeesteren, te stoppen, waar er maar geen gevolg aan gegeven wordt. Hoe hebben de neonazibeulen de erkenning, voor hun satansgif, van het ministerie voor volksgezondheid gekregen of aan het ministerie van volksgezondheid kunnen bewijzen dat hun satansgif helpt? Zij allen hebben dat, vermoedelijk, met de natte vinger gedaan, vermits het hem, in hun ogen enkel maar om geesteszieken gaat, wat nu nog steeds de heersende gedachte over de minder pijnlijke begenadigden is en waar o.a. de neonazibeulen, door hun satansgif en hun cliënteel in bevestigd worden of hebben de neonazibeulen zich de rol toebedacht en zijn zij de rol toegewezen enkel de hoeders van de maatschappij te zijn en de beulen van het Systeem, zoals Mieke De Wilde, als lesbische psychopate het een leuk idee vindt dat de minder, pijnlijk, begenadigden, door het satansgif van hun neonazibeulen, op latere leeftijd, compleet dement, in hun bed en broek gaan doen en waarvan Youly het van mij op mijn leeftijd stak, dat ik mij van clopixol naar het toilet moest haasten of het was in mijn broek? Waarom zou God met de mensen, die Hij zoveel mogelijkheden gaf om gelukkig te zijn, in zo'n ziekelijk systeem, medelijden hebben, wanneer de mensen, in hun oneindige domheid, om o.a. met homofilie, zich gemakshalve en bekrompen aangepast, slim te wanen, ervoor kozen om het kwade te beminnen? De mens is van nature zelfs zo lui, dat hij, met zijn gedacht van respect- en liefdevol te zijn, er zelfs niet wil bij nadenken, dat zij die Zijn schepping niet respecteren, geen respect voor het leven en de mensen kunnen hebben, zoals de transgenders, om o.a. compleet eng en hol vooruitstrevend te willen zijn, bij hun seksuele operaties hun geest en lichaam zodanig lieten verminken, dat velen onder hen er zelfmoord om pleegden. Diegenen die hen tot een seksuele operatie aangemoedigd hebben, hen normaal vonden en hen zelfs durfden te vereren, waren ook respectloos voor Zijn schepping en aldus ook voor de mens en het leven en vonden het sneu wanneer zo'n transgender zelfmoord had gepleegd, maar bleven er niet bij stilstaan dat zij dat mede op hun geweten hadden, door hen niet alleen normaal te vinden, maar ook omdat zij o.a. door dit losbandig, alles ziekmakende liberalisme en zijn seksuele vrijheid ertoe aangemoedigd werden, wat o.a. pervers en homofiele radio 2 degoutant ook doet, vermits zij denken van er goede radio mee te maken. Ik weet niet wanneer ik er met mijn laster over ga,

maar wel dat ik ongezouten mijn mening zeg over o.a. hoge bomen die het niet waard zijn van zo hoog van de toren te blazen en die beter een toontje lager zouden zingen. Er zijn er veel die, in deze belachelijke, alles ziekmakende, destructieve homocultuur, hoog van de toren blazen en die veel nederiger zouden mogen zijn, van de belachelijkste stand up comedian die het volk nog dwazer maakt dan dat het al was of de grootste psychopaat onder de psycheha(a)t(st)ers, voor wie het hem, massaal, om hun groot, fascistisch gelijk en sadistisch genot gaat, wanneer zij van eender welke minder pijnlijk begenadigde hun gelijk niet halen, want dan voelen zij zich, karaktegestoord, door de minder pijnlijk begenadigde in hun gat gebeten of de dwaaste zanger met het belachelijkste lied tot de grootste marginaal onder de gediplomeerde zott(inn)en. Ondanks mijn mentale beperkingen overstijg ik, met mijn aversie voor al de dwaze stand up comedians, gans de hersenloze massa. Toen we ooit met het Hoeckhuys naar zo'n stand up comedian waren gegaan, vond Leen (opvoedster en psychopate van het Hoeckhuys) het belangrijk van wat ik van zo'n stand up comedian vond. Herman Van Veen schiet met zijn laatste liedje als het belachelijkste liedje dat ik ooit hoorde, de hoofdvogel af. Het is al even belachelijk als de liedjes waarin men de duivel aanroept. Wat had ik graag, met Gods hulp, zoveel idiotie de wereld uitgeholpen. Om veel idioten moest ik veel later dikwijls spontaan hard lachen, zoals om datgene tot wat de neonazibeulen allemaal bij mij in staat waren te doen en zich dan nog, om mijn harde taal, mooier dan mij durven voor te stellen, ik er ook veel later spontaan in mijn bed moest om lachen, zoals een hoer hard moest lachen, toen zij door haar pooier bont en blauw geslagen werd en zoals ik van een kerel gehoord had die zich met alle plezier liet afranselen, al is geen enkel feit van dit alles om te lachen, zoals ik er ook niet kan om lachen dat men zijn kinderen verknoeit en men met andermans kinderen knoeit, bij gebrek aan gezonde billenkoek en hen erdoor, zonder schroom of vertwijfeling, van alles, tot het banale toe, te willen bijbrengen. Het verbaast me dat er musici zijn die, ondanks dat zij hun gevoelens en dergelijke, tot nu toe, zo mooi kunnen verwoorden, toch zo'n dwaze teksten schrijven, wat Bart Herman wil ontkrachtten, met zijn idiote uitleg over zijn liedje: "Ik ga dood aan jou," waarvoor hij de ij- of ei-klanken er, voor het Eurosongfestival, zoveel mogelijk eruit gelaten had, omdat hij dat geen mooie klanken vindt en hij de o onvlaams, meer voor het songfestival geschikt vond. Hij gaf ermee te kennen dat hij over zijn liedje: "Ik ga dood aan jou," nagedacht had. Waar haalt zo'n zielig figuur, zoals al de andere zielige figuren, het lef vandaan om zich publiekelijk zo te willen aanstellen en waarom laat men, scrupuleus, zo'n mensen zich publiekelijk zo aanstellen, al lijkt het alsof men met simpelen meer geduld heeft dan vroeger en dat zij niet meer zo het mikpunt van spot zijn en al merkt men, in deze homocultuur, het bij sommigen, simplistisch niet, hoe simpel zij wel zijn, zoals de Belgen dat van de domme Nederlanders niet meer merken? Met de zangers over "Annabel" schreven de Vlaamse liedjesschrijvers, toen, nog mooie teksten, met puberale, seksuele allusies, wat Kris De Bruine, als kleinkunstenaar, zoveel beter kon. Vlaamse protestliederen is praktisch enkel door Willem Vermanderen mooi geschreven en gezongen. Veel Vlaamse artiesten stellen zich op de radio en misschien op Tv enorm idioot aan, waarmee zij zichzelf lijken te willen promoten. De muziek heft, voor de simpelen en de kinderen, de dwaze teksten op, zoals de muziek waarin men dwaas de duivel aanroept, wat ook bij de kinderen aanstekelijk werkt. Een diëtiste vertelt dat men het moet negeren, wanneer een kind een bepaalde groente niet wil eten. De vroegere Belgische kleinkunstenaars staken met kop en schouders ver boven de Nederlandse kleinkunstenaars uit. Nu we twintig jaar in deze homocultuur verder gevorderd zijn, zijn de meeste Belgische musici, zoals de meeste Nederlandse musici daar te simpel en te fantasieloos voor, al menen zij het nog zo hard. Spin vis is een nieuw fenomeen van deze dwaze, destructieve, alles ziekmakende homocultuur. Zij

willen, als muzikanten, extreem lyrisch zijn, maar alsof Herman van Veen, uit Nederland, met zijn laatste liedje nog niet belachelijk genoeg is, is Spin vis, vanuit Nederland, nog belachelijker en men is op homofiele en perverse radio 2 nog zo goedkoop om hen in "Bene bene" te laten optreden, zoals het liedje "Peggy Sue" van Bart Herman, geloof ik, ook maar compleet debiel is. Ik geloof dat het ook Spin vis was die, in hun muziek, te filosofisch wouden zijn. Muziek en filosofie is moeilijk te combineren, omdat muziek in de eerste plaats entertainend moet zijn, om een goed ontspanningsgehalte te hebben, waar de Engelstalige musici, met, naar ik geloof, een grotere traditie dan de Nederlandstalige musici, er beter in slagen dan de Nederlandstalige musici en zeker wanneer de Nederlandse musici, met hun gebrekkig Engels, een eigen geschreven Engelse muzikale tekst willen brengen. Daarom hou ik ook niet van Stef Bos, al heeft hij soms mooie, poëtische teksten. Hij is, zoals Sting soms, enkel een verteller en geen zanger. Vanwege het verbod op gezonde billenkoek en het homohuwelijk vind ik de meeste mensen onder mijn eigen volk, met een veel te laag niveau, om om het even wat de moeite niet meer waard, terwijl ik vroeger met iedereen om kon, maar nu heeft men het kwade, waar men, door het verbod op gezonde billenkoek en de vloek van het homohuwelijk, mee samengevallen is, te lief, hoe vol van zichzelf, men het nog goed denkt te menen, meent men dat ook enkel vol van zichzelf, maar in feite zijn zij, als overlo(o)p(st)ers, zelfs, arrogant, alle liefde en alle leven aan het doden. Bon Jovi is, met sommige krankzinnige teksten van hem, als een geestesgestoorde, zoals Robin Williams, zeer zwaar op de hand en toch zijn er velen die met hem en Robin Williams dwepen. Het repertoire van U2 heeft veel weg van dat van Bon Jovi. Het is aan veel muzikanten ook te horen, dat muzikale hoogstandjes bij mij niet altijd leuk in de oren klinkt, zoals men monotone U2 goeie muzikanten vindt, met de muzikale kennis van snobs, die bepaalde muziek eerder vanuit een snobisme mooi vinden. Bij hen, die met hun aanstellerij, afgebroken willen worden, laat ik mij gaan. Alleen Willem Vermandere, Jef Van Utsel met o.a. de "Zotte morgen" en andere vroegere Belgische kleinkunstenaars zongen mooie filosofische liedjes. Bleus bracht de grootste ambiance in de keet, had ik ooit op de Oude markt te Leuven opgemerkt. Het liedje "Telescoop" stelt eerder een belachelijk kinderliedje voor en wanneer K3, als domme blondjes of gekleurde blondjes, met het liedje "Liefde is een waterval" iets zeggen om iets te zeggen, zij nog beter zouden zwijgen. Er is een griet die op een melodietje van K3 een tekst verzong, die K3 zelf zelfs in geen honderd jaar zou kunnen bedenken. Ik weet niet welke zangeres het was voor wie deze tijden met zijn crisis, waarin de hightech het leven dreigt over te nemen, waar velen reeds verslaafd aan zijn en vooral omwille van de seksuele vrijheid, wat zeer puberaal is en waar men er met zijn verstand in zijn kruis van mee leeft, de mooiste tijd ooit is, waar zij eerder uit haar nek mee kletst, maar waarmee zij niet weet waarover zij het heeft. Zij is waarschijnlijk nog te jong om te weten waarover zij het heeft, waar politici ook te ontoerekeningsvatbaar voor zijn. Een duo vraagt zich, al zingend, af of zij dan toch niet één op een miljoen zijn, wat eigenlijk één uit de zoveelste betekent. Aan de muziek merkt men het eerst en het meest dat de mens aan het denigreren is en ook aan immoreel Thuis en immoreel Familie en aan de verschillende Tv-zenders, met het weinige dat ik ervan opgevangen heb en indien dat bij jou nog het geval niet is. Eva De Rovere wil, sterk geladen, zonder hart of ziel genomen worden. Wie zich zo laat nemen, is ten dode opgeschreven. Sommige musici menen het zelfs nu nog, in deze denigrerende tijden, met hun muziek met recht en rede terecht. Van Wil Tura en Madona en nog anderen vind ik dat zij te perfect, zonder gevoel zingen en de thema's van Modona oninteressant. Is het moedig van hen, die zich, al dan niet als een krankzinnige zanger(es) of een andere krankzinnige, aanstellen en die al dan niet tegen hun zin leven, ten spijt van wie het benijdt en toch blijven doorzetten of van hen die er willens nillens een eind aan maakt

hebben, want praktisch iedereen wil op het laatst terugkrabbelen, maar voor sommigen was het te laat? Wou diegene die zich, met een glimlach op de lippen, in een kinderbadje verdrong echt dood of wou hij zich ermee aan zijn partner bewijzen? Bangelijk en compleet krankzinnig tot wat sommige mensen, om de banaalste redenen en zinloos in staat zijn, terwijl het zo eenvoudig is om, met Gods liefde gelukkig te zijn, waren er geen mensen die, bv. als lesbiennes, met hun mannenhaat of hun onverschilligheid, waarmee zij enkel in hun kruis geïnteresseerd zijn, de anderen het geluk niet gunnen, alle liefde en alle leven doden, zoals de neonazibeulen een hypotheek op ons geluk leggen, met ons lijden niet te willen aanvaarden. Wanneer Hij belooft dat je godsvrezend gelukkig zal zijn, is daar geen twijfelen mogelijk aan, vermits men, met zijn liefde voor het kwaad, zichzelf en alles zodanig uitholt dat er niets kwalitatiefs aan het leven meer is.

Wanneer de minder, pijnlijk begenadigde (psychiatrische patiënt) het niet wil beseffen, kan hij de switch niet maken en is hij een vogel voor de kat, met of zonder satansgif. Nochtans is het voor de minder, pijnlijk begenadigde met een vingerknip wel mogelijk om de switch te maken, wanneer hij nederig, eenvoudig en onderdanig wil zijn. Maar wat baat kaars en bril, wanneer de arrogante uil niet zienen wil. Sommigen schrijven zichzelf af, met te denken dat zij er niet kunnen aan doen, al geldt dit wel voor hen die in hun jeugd fysiek zwaar mishandelt werden of bij gebrek aan gezonde billenkoek en voor hen die door de psycheha(a)t(st)ers mismeestert zijn. Psycheha(a)t(st)ers hebben geen enkel ziekte-inzicht en kunnen de mensen enkel de de dood of de waanzin indrijven of nog gekker maken. Zij zien in alles iets ziekelijks en mismeesteren er naar hartenlust op los. Carolien vindt van zichzelf, met “De moed van een krankzinnige,” een mooie titel voor een boek te hebben bedacht, wat in mijn ogen bij velen onder de minder, pijnlijk begenadigden eerder overmoed is, zoals die keer toen ik naar het Vlaams parlement trok om het homohuwelijk ongedaan te krijgen. Daar stuurden zij mij naar MR, de verkeerde kant uit. Toch had ik MR gevonden, waar ik een collaborateur, met mijn beperkt Frans in het Frans, te spreken kreeg en men vroeg me er ook wat zij, met het homohuwelijk, als de arrogantste daad, dat de mens in gans de geschiedenis gesteld heeft, misdaan hadden, nog voor ik mijn mond goed en wel had opengedaan. Een vrouw vroeg aan mij wat zij misdeed, zonder haar ook maar van iets te hebben beschuldigd. Met het homohuwelijk heeft men een collectieve schuld en geweten. Om het Vlaams parlement te vinden was ik drie keer van Leuven naar Brussel afgereisd. Eénmaal onverrichterzake met de taxi. Eénmaal onverrichterzake met De Lijn. Toen kuerde ik op een avond in Brussel Noord rond, compleet, door satansgif, onder speekselvloed. Ik ging naar binnen, waar ik mensen zag binnegaan, luisterde een tijdje gratis mee naar een jazzconcert, al hoor ik dat niet graag, zoals ik van sommige klassieke muziek hou, maar niet, als een snob, omdat het klassiek is, waar ik veel liefhebbers van zware jazz ook van verdenk, terwijl jazz over het algemeen ferm op mijn zenuwen kan werken en dronk met hen ook gratis fruitsap. Wat voor een snob kan een mens, om zich ermee te willen bewijzen, nog willen zijn, die zichzelf er niet mee is, maar eerder gemaakt en compleet onnozel. Ik had, bij het optreden, veel bekijks. Een laatste maal met de trein, had ik het Vlaams parlement gevonden. Carolien is door het satansgif van de psychopaten en door het verblijf in de gevangenis, uit zichzelf, nu knettergek. Een zekere Jimmy profiteert van haar, terwijl zij, naar eigen zeggen, door satansgif er niet meer van genieten kan. Diezelfde Jimmy durft, als een ongevaarlijke, karaktergestoorde gek, zeer boos uit te vliegen tegen een meisje van twaalf jaar, wanneer zij slecht kaartte. Hem mag men ook opsluiten en heropvoeden. Wat doet dat meisje van twaalf jaar in het Hoeckhuys onder al die gekken? Haar

jeugd, met het kaarten, vergooien, zoals ik dat met mijn jeugd in de cafés, zatweg, ook gedaan had, omdat ik van niets beters wist? Misschien is zij ook een ernstige vijs kwijt en is zij niet alleen licht mentaal gehandicapt, want zij wordt ook psychiatrisch gevolgd. De moeder van Carolien zit nu ook in de geriatrie. Carolien vindt zichzelf zo speciaal dat zij denkt van in haar kindertijd acht kinderen te hebben gekregen. Ik kon er, raar maar waar, mijn lach voor inhouden, vermits zij er voor haarzelf te pijnlijk krankzinnig mee is, al beseft zij het zelf niet. Hoe kan iemand nu psychisch zo ver, als haar, heen zijn en zelfs nog verder? Haar zottepraat fluistert ze, opdat ik alleen het zou horen, alsof zij zich er ergens bewust van is dat het zottepraat is dat zij verkoopt en zij zich voor haar zottepraat ook een beetje schaamt. Mijn broer vroeg ooit aan mij of ik zijn zever begreep. Hij besepte ergens dat hij zeverde, zoals anderen hun gezever mij soms te grotesk is, om er verder naar te luisteren en zeker zonder dat zij er het fijne van afweten en zichzelf er zelfs durven in tegen te spreken. Carolien vindt zichzelf interessant en grappig, al lacht ze alleen om haar grappen. Vroeger, voor zij zo gek geworden was, sprak zij van gedachtenarmoede, op mijn zoeken naar de woorden, kwantiteits- en kwaliteitsarmoede, waarmee zij mij leek te willen beledigen. Om sommigen onder zo'n meisjes als Carolien voel ik me soms droevig worden voor wanneer het laatste gordijn over hen valt. Moge God hen alsnog genadig zijn. Sommigen gekk(inn)en, zoals Carolien, zijn mij te ver heen om ze nog verder te willen doorgronden en doe ik als knettergek af. Carolien heeft ook in de bak gezeten, omdat zij een illegaal onderdak gaf en waar zij vermoedelijk een zwaar trauma van heeft opgelopen. Zij vreest ook dat men bij haar de zenuwbanen heeft overgesneden en zij beweert dat Jezus een homofiel was, omwille van haar homofiele jeugd-vriend, wie het gelukt is om ook haar geest en hartje, met haar affiniteit voor hem, te vergiftigen, zoals er velen in het ongeluk van hun homofiele broer of lesbische zus willen mee lopen en praktisch iedereen er zelfs hun konten willen voor aflikken, tot er geen spatje stront meer op ligt en wat bij velen, in deze homocultuur, een favoriete bezigheid is. Met zo'n idee van Carolien is het van geen wonder dat zij ontzaglijk lijdt en nog veel zal lijden, zoals een professor die Jezus een parafreen en een homofiel vond. Hij was van het gedacht dit in zijn boek semiwetenschappelijk te onderbouwen, maar schopte ermee tegen het Christendom om er in zijn middens, bij zijn vriend(inn)en, als een intellectuele macho, puberaal mee te pronken het intellectuele lef ervoor te hebben, zoals de Farizeeërs zelfs het lef hadden om Jezus onrein te vinden. Hij had zijn oordeel over Jezus al klaar nog voor hij aan zijn boek begon en voelde zich in de Bijbel al vlug en dikwijls bevestigd in zijn oordeel over Jezus. Wie zoekt die vindt en hoe harder men zoekt hoe, meer men zichzelf in het zoeken kan verliezen. Men zou dit boek een beetje het lof der zotheid kunnen noemen, maar daar was een andere schrijver mij reeds in voor. Het feit dat waanzin hol is, is ook een leuke earcatcher. De professor heeft er zijn eenzaamheid als enigste hinder van zijn waanzin door ondervonden. Uit eenzaamheid verlaagde hij zich, met zich bij "Bevrijd de waanzin" (een psychiatrische drukingsgroep) te willen aansluiten en hij wou de minder pijnlijk begenadigden in de GGZ vertegenwoordigen, waar dat geen verf pakte. Iedereen had hem de rug toegekeerd. Moge God hen die hem de rug toekeerden en hemzelf ook genadig zijn, alsook diegenen die het afkeurden dat Cinaed O Conor de foto van de paus kapotscheurde, waardoor Cinaed O Conor psychisch kwam te lijden, in de hoop dat al de anderen tegen het homohuwelijk gekant zijn, al loopt het met de wereld, door o.a. het verbod op gezonde billenkoek en het homohuwelijk, slecht af. Zo niet heeft geen één van hen begrepen dat men, met het homohuwelijk wettig te maken een, in gans de geschiedenis, nog nooit eerder zo'n geziene arrogante daad heeft gesteld. Ik kan sommige idioten hun idiotie niet kwalijk nemen, van al dan niet arrogant, het minste niet meer te begrijpen, al is hun idiotie een gevaar voor de mensheid, zoals Jouly mij vertelde dat ik naar haar ook niet

luister, terwijl dat achterlijk wijf nog niets gezegd had, laat staan dat zij iets zinnig zou zeggen. Het huwelijk is sacraal. Daar diende men met zijn onreine en achterlijke poten vanaf te blijven. Nietzsche die zoals de professor het Christendom veel eerder aanviel, dacht een andere moraal in de plaats te hebben, zoals veel psychologen en filosofen dat dachten te hebben, zonder het Christendom daarom aan te vallen en waar, zoals de Gestalttherapeuten, maar enkelen op het eerste gezicht leken in te slagen, maar zoals de Gestalttherapeuten meer schade bij hun cliënteel, zoals bij, aanrichten dan wat anders. In een openbaar toilet las ik ooit: "God is dood, getekend Nietzsche. Nietzsche is dood, getekend God." Men beweert dat Nietzsche door syfilis gek geworden was en niet zozeer omdat hij het Christendom aanviel. Ik was voor Marie-Ange, van "Bevrijd de waanzin" haar duistere geest zo confronterend, dat zij, telkens dat zij mij zag, er hysterisch een ijselijke kreet om sloeg. Toen ik haar het laatst zag, begon zij mij, compleet over haar toeren, hevig uit te schelden, waar haar moeder en ik van schrokken. Ik kan de voorspellingen van God niet ombuigen, maar hoop alleen dat er velen met dit boek o.a. gebaat zullen zijn, door o.a. voor zichzelf en bij zichzelf er de slinger mee te doen terugkeren, de verdere uitholling bij henzelf ongedaan te maken en een bodem in de zes bodemloze putten te krijgen, waar zij zich zouden kunnen van afzetten en dat zij er ook veel leesplezier aan beleven en dat zij God er wel mee kunnen aanvaarden. Al klaagt Carolien door merg en been, beweert zij toch van gelukkig te zijn. Er zijn er die geloven dat Maria Magdalena de vrouw van Jezus was en dat Jezus ook broers en zussen had. Zij geloven o.a., arrogant en puberaal rebels, niet in een opperwezen dat boven het aardse genot staat. Om in vroegere tijden in Leuven een homobar te vinden, waar men mij mee naartoe troonde, moest men van het milieu zijn. Een homofiel voelde zich daar, met kussen, door iedereen afgelikt. Een transgender gaf Elio Di Rupo ook ongepast een kus op de mond. Het zou bij geen enkele heterofiel of heterofiele opkomen om een minister zo te willen molesteren. Hij of zij zou voor ongewenste intimiteiten aangeklaagd worden. Transgenders en holebi's stellen, met o.a. de gaypride, door de band, seksueel grensoverschrijdend gedrag. Zij zijn zeer provocerend, hebben geen remmen en zijn compleet schaamteloos. Toen Karel knal paranoïde was, heeft hij mij tot één van mijn mooiste gedichtjes geïnspireerd. Het gedichtje gaat als volgt:

Paranoia, ha, ha, ha, ha.

Oorlog in vreedstijd.

In oorlog met zichzelf,
tegen een ingebeelde vijand.
Wie lacht wordt verdacht
van misbruik van macht.
Waar moet hij heen
als er geen dierbare meer is
die op hem wacht?

Hoezeer hij ook wil
iedereen te deren,
niet ernstig genomen,
voelt hij zich nog meer bedrogen.
In iedere uitgestoken hand gebeten,
wordt hij onder dwang,
door wat hij het meeste vreest
genezen
en heeft hij lang
voordat hij gestorven is
de geest gegeven.
Paranoia, ha, ha, ha, ha.

Uit het album: "Je bent om van te snoepen" onder het bestand "Je bent om van te snoepen."

Dit gedichtje getuigt van een warm cynisme, wat ook een zielig verdriet is. Rijmen en dichten doen ze in alle gestichten.

Joris (een minder, pijnlijk begenadigde of havypduct) waar praktisch iedereen in het gewezen Papieren Moleken, met doornappelthee, gedrogeerd van liep, weet veel over zijn agressieve vriendin te vertellen en haar agressieve ex. Dan is het nog beter van niets te vertellen te hebben. Hij kan zeer waarschijnlijk geen andere vriendin krijgen. Godfried werd door een psychehater uit het gewezen Papieren Moleken in St Kamillus gecolloqueerd, omdat praktisch iedereen in het gewezen Papieren Moleken, met doornappelthee, gedrogeerd was. Ik was van de doornappelthee aan het uitdrogen en zag er op TV gruwelijke beelden van. Joris had zichzelf, omwille van Godfried, in St Kamillus aangegeven. Hij had mij speed leren kennen, op het moment dat mijn moeder op bezoek kwam. Mijn hoofd stond ervan vier uur op ontploffen en mijn moeder vond dat ik er goed uit zag.

'Ook een lijntje?' vroeg ik haar.

Zij en onze vader waren gescheiden en zaten, op hun oude dag, in het Reutelhof, in de Fluimenstraat te Rochelhem. Onze ouders waren pas getrouwd of ons vader zei tegen ons moeder dat haar plaats op het kerkhof was, waar ik hem ervan verdenk dat hij er grappig mee wou zijn. Hij had zich dronken per-total gereden. Onze ouders waren niet al te snugger, waarvan ons vader het idiootst van de twee was en zij hebben ook niet al te snuggere kinderen op de wereld gezet. De vroegere huisdokter van mijn moeder deed haar al haar pillen in de vuilbak gooien. Zij ging het volgens hem zeer moeilijk hebben, maar op een keer zou zij in slaapvallen. Hij had gelijk gekregen. Later zat ze terug aan de pillen. Haar laatste huisdokter,

een zekere Willems, was een debiel en een potentieel dementerende. Hij gaf haar de raad veel in haar bed te rusten, waardoor zij doorligwonden kon krijgen. Ik gaf haar de raad om in de zetel te rusten. Zij geloofde eerder in Willems dan in mij. Willems beweerde dat mijn moeder dement was en was daarom lomp en ongeduldig met haar. Mijn broer en zijn vrouw spraken Willems tegen. Ons moeder deed, voor een gezin van negen kinderen, altijd drie eetlepels zout bij de aardappelen. Van geen wonder dat ik veel dorst had en goed tegen de drank kon. Van ons vader mochten wij blij zijn dat hij zijn kinderen niet misbruikte. Ons vier oudsten waren ware bleiters. Zij stonden al wenend op de foto en hadden hardere tijden met ons vader gekend dan de vijf jongste. Ik herinner me dat ik als klein jongetje klaarkwam, met op mijn vaders voet te rijden. Kleine meisjes kunnen ook zo klaarkomen, zonder zich van enig kwaad bewust te zijn. Het is voor een klein meisje minder beschamend van op een man klaar te komen dan voor een klein jongetje. Telkens ik al wenend bij mijn vader ging, kreeg ik er een klets in mijn gezicht bij, vergezeld met de woorden: 'Je zal nu wel weten waarom je weent.'

Ons moeder haar armen waren twee keer zo dik als de mijne nu, toen ik van haar een oplawaai kreeg, omdat ik tegen een schele zei: 'Ik zit daar niet, ik zit hier!'

Ik weet niet van wat ik het hardst moest wenen: van het verschieten of van de slag. Voor de rest herinner ik mij niet van veel slaag van ons ouders te hebben gekregen, buiten de keren dat wij ons vader telkens uitlachten, toen hij ons kwam vermanen van in ons bed stil te zijn. Toen kregen we van de pantoffel slaag op ons billen en ons moeder was fier van een tennisraket op mijn broer kapot te hebben geslagen. Toen mijn broer het gras op het plein recht tegenover ons huis, in brand stak, heeft hij het van ons vader ook duur moeten bekopen, met een pak slaag op zijn billen. Volgens mijn moeder kreeg hij ooit, voor zijn hersenschudding, op zijn rapport 99 %, omdat de leraren hem, om de één of andere reden, geen 100 % konden geven. Diegenen die ons in onze jeugd gekend hadden, meenden dat we wel veel slaag van ons vader kregen, zoals een ergotherapeut van St Jan Baptist mij dat veel later wist te vertellen. Ons vader was net zolang katholiek als dat hij van de pastoor een centje kon bijverdienen, met de kerk wekelijks te kuisen en ons moeder zo lang als dat zij, met ons, als misdienaars, een centje van de pastoor meer kon krijgen. Moge zij nu alle twee rusten in vrede, al was ons vader voor ons moeder een bullenbak en al heeft ons moeder het hem nooit kunnen vergeven en mij ook niet, om de afscheidskus die ik haar ooit niet gaf, al had ik toen ook haar operatie betaald. Het beeld van een ontgoochelde moeder achtervolgde mij tot buiten. Het was voor mij, om, als man, al mijn haar er direct van te verliezen, zoals ik ooit had gehoord dat een man van het hevig schrikken, plotseling al zijn haren kwijt kon zijn. Ons moeder verhaalde fier dat zij in haar jeugd, als dienstmeid, een biljet van 1000 Belgische frank op de trap vastspijkerde, omdat zij dacht dat diegene, bij wie zij toen in dienst was, haar ermee op de proef stelde. Zij had in haar jeugd ook een stamp van een paard gekregen, omdat zij een riek in zijn poten stak. Ze wist ook over een jongen uit haar jeugd, te verhalen, die vanop zijn fiets en achter het muurtje, zich aan een touw te spartelen ophing, om de mensen te verontrusten, tot wanneer zijn fiets van onder hem op de grond viel en hij zich effectief opgehangen had, al weet ik niet wat er hiervan aan kan zijn, omdat men bij ophanging eerder sterft door zijn nek te breken. Dat is het weinige wat ik over mijn moeder haar jeugd weet en van onze vader dat hij door de Duitsers in WOII gedeporteerd was. Op zijn sterfbed zag ik de angst in zijn ogen, om heen te gaan, maar hij zei er, als ongelovige, tegen mij niets van. Hij sloeg dronken dikwijls in een Duitse colère. Over de oorlog hadden zij niets vertelt, zo was er geen één van ons als een fascist of neonazist opgegroeid, buiten mijn broer René, als een vermoedelijke, vuile homofiel. Beeldmaterialen uit de oorlog of de concentratiekampen van WOII kan voor velen ook oorlog-

spropaganda zijn. Hoe men het ook draait of keert, moet eender wie die dit wil zien zeer bloed-
dorstig zijn. Zij die voor een zachte dood zouden willen tekenen of er geld voor zouden geven,
zijn bangelijk en een te gemeen volk, ook zij die er alles voor zouden willen geven of zelfs hun
zieltje ervoor veil willen hebben. Zij weten, zoals mijn vader zaliger, niet waarover zij het heb-
ben, eender waar of voor wie zij en met wat dan ook zouden willen tekenen of er geld voor
zouden willen geven of er alles voor zouden willen geven of er zelfs hun zieltje voor veil heb-
ben. Als kind vond ik diegenen die sjiekten te koel en ook een te gemeen volk. Mezelf voelde
ik er ook te koel en te gemeen mee. Ook cafégängers die pintelieren zijn mij een te gemeen
volk, waar ik me allang niet meer aan bevuil. Op café moet men niet zijn voor sociale contac-
ten. Het gaat er daar enkel om de financiële transactie, hoe hard men er op vriendschap ook
klinkt of er dronken een toast voor uitbrengt. Het is er bijzonder saai, vooral wanneer men
zelf niet drinkt. Dan zijn de dronkaards helemaal niet te volgen. De caféhouders en drank-
slijters weten niet wat te doen om de drank aan de man te krijgen of de man aan de drank.
Een gewezen vriend vroeg me mee naar 't café, waarvoor ik hem verwittigde dat wij daar niets
meer te zeggen gingen hebben en waar ik bevestigd in werd. York, zoals de gewezen vriend
zichzelf noemde, had een fles whisky ter waarde van 80.000 Belgische frank gekocht om bij
Christies per opbod te slijten en ook een fles Rotchild van 8000 Belgische frank. Gans zijn
spaargeld had hij erin gestoken. Later leefde hij van de bedelstaf. Wanneer hij die zelf had
leeggedronken, had hij naast een financiële kater er ook een alcoholische kater aan overge-
houden. Een meisje had hem ge-sms't dat hij bij haar geen oog dicht ging doen. Hij vroeg aan
mij wat zij ermee bedoelde. Ik had over hem ook gehoord dat hij een pyromaan was. Rond
die tijd wou een man mij aan zijn geestesgestoorde zus koppelen en stelde er zelf een geestes-
gestoord gedrag door.

Martine was extreem onzeker, frigide en ijdel. Uit ijdelheid kon ze haar onzekerheid niet
aanvaarden. Ze probeerde haar onzekerheid tot in het krankzinnige te overstijgen, want uit
ijdelheid wou ze, om populair te zijn, in de schijnwerpers staan, al was zij daar te onzeker voor.
Door hasj is ze vermoedelijk de mist ingegaan, want zij kon genot niet toelaten en ze wou voor
haar goavriendinnen, die het vermoedelijk dikwijls over seks en drugs hadden, niet onder-
doen. Goamensen zijn zodanig krankzinnig dat zij van bloed houden. Ik heb een goagriet
hysterisch weten dreigen van haar kind mee de dood in te nemen. Zij zijn ernstig geestesge-
stoord. Martine had verkeerde vriendinnen. Op het eind van haar leven kreeg ze vermoedelijk
abilify toegediend en heeft ze daarom zelfmoord gepleegd, al had zij het met haarzelf, als
frigide, ook onmenselijk moeilijk. Haar liefde voor Schopenhauer kwam overeen met haar
demonen, die zijzelf entiteiten noemde. Zij noemde het goddelijke afgrijselijk en had mij
geleerd van met mijn zoet hart te spreken, toen ik mezelf niet meer vergeleek met de anderen
en de enen niet met de anderen. Zo kwam er niemand tussen mij en diegene waarmee ik mij
onderhield te staan. Al kan het mij niet schelen wat anderen van mij denken, moet ik toch de
kracht van vuile tongen vrezem, waar de zoveelste betweterige en gediplomeerde zottin, als
goede raad van mij, geen oren naar had, zoals er in deze homocultuur ontzettend veel betwe-
ters zijn, die zich niets gezegd willen hebben, omdat zij onbewust weten dat men in deze
homocultuur en met het gebrek aan gezonde billenkoek, als mens zodanig compleet misleid
en verdwaald is, dat er aan de mens, op den langen duur, niets menselijks meer aan zal zijn.
Men is met zijn idiotie een gevaar voor de mensheid. In feite kan men goede raad, bij al die
betweters, in deze alles ziekmakende homocultuur, enkel doorgeven. Nu is mijn hart, door de
vuile, gevaarlijke, karaktergestoorde, op sensatiebeluste, sadistische, krankzinnige psycho-

paten hun satansgif, op slot. Ooit had Martine zichzelf kortstondig teruggevonden, door de dag daarvoor lang in mijn armen te hebben gelegen. Kort nadien ging haar kaars weer uit en liep ze er gespannen kaarsrecht bij. Zij was misschien te perfectionistisch en durfde zij, als frigide poppetje, misschien geen fouten te maken, uit vrees dat er dan niemand meer zou zijn die van haar houdt, zoals ik voor mezelf daar ook voor vrees. Els (een opvoedster van het dagziekenhuis) vond van mij dat ik van haar profiteerde, anderzijds vond zij ook dat ik mij bij Martine moest smijten. Ik nodigde Martine uit om in de plas van Rotselaar naakt te zwemmen, om haar over haar frigiditeit heen te helpen, al is het veiliger van bij mij thuis te vrijen. Ik had Martine op de eerste dag dat ik haar kuis op de wang durfde te kussen, enkel uit haar nachtmerrie, wakker willen kussen, maar zij kuste vele malen teder terug. Nico, die zich voor een Christen uitgeeft en die Herman, als de ergste toxicomaan die ik ken, toch arrogant, van zijn tafel joeg, vond Martine te jong voor mij. Herman had ik het laatst in het Geertruijpark teruggezien. Hij was er slecht aan toe. Bij een lichte aardbeving in ons landje, moest Herman zich, gedrogeerd, inprenten dat hij er voor niets tussen zat en nam er zelfs nog een lijn speed bovenop voor. De psychopaten wisten niet wat er in Martine omging, zoals zij dat van geen enkel minder, pijnlijk begenadigde weten, maar spuiten de mensen enkel simpelweg plat en velen oftewel de dood of de waanzin in. Silvester heeft misschien uit angst voor zo'n brainwashing zelfmoord gepleegd, want hij was daar zeer bang voor, maar hij had bij zichzelf misschien evenzeer per toeval een overdosis drugs ingespoten kunnen hebben. Gerard was ervan in de cel, gelukkig voor mij, ingebleven, want ook hij was mij, omwille van mijn homofiliehaat, zeer vijandig. Als grote psychopaten mogen de psycheha(a)t(st)ers de woorden liefde en respect niet in hun mond nemen. Daar zijn zij een te grote psychopaten voor, al was ik in het verleden ook respectloos. Martine haar lippen waren zoeter dan een cactusvrucht, zoals de lippen van Karen wiens wellust ik ooit had genegeerd en wiens liefde ik ooit had ontvangen.

With Martine

I kissed an astronaut.

It tasted spicy

and I went high

up, up, into the sky.

Ik had me met kusjes aan Martine haar zoete lippen te goed gedaan. Hoe jong sommige poppetjes ook zijn en hoe lekker zij er ook uitzien, kan men dat van hen enkel weten, wanneer je hen ondermeer gekust hebt of kruid de liefde hun lijfjes en lippen, wanneer het geen al te sterke smaakmakers verweist, zoals de lippen van Marie-Jean me nu toch maar al te bitter waren? Karen kwam zonder tranen dikwijls bij mij uitwenen. Haar verdriet was zonder zijn zalvende uitwerking. Daarom geloofde ik dat er geen enkele minder, pijnlijk begenadigde in het gekkenhuis niet gechipt was. Lucia vond mij, om de term minder pijnlijk begenadigden, naast mijn schoenen lopen. Zij was er op zijn minst onterecht zeer verontwaardigt om en enkel en alleen om het beter dan mij te willen weten, zoals er veel betweters zijn, die zelfs, zeer creatief en snel met hun gedachten, al een mening hebben nog voor men uitgesproken is. Martine had mij als frigide poppetje bedrogen. Zo wou zij mij de loef afsteken, waarmee zij eerder zichzelf de loef afstak, met zagezegd in de mannen seksueel gefrustreerd te zijn, door

een man die het zagezegd bij haar ontzettend lang volhield. Ik had haar psychische kwetsbaarheid onderschat en haar psychische draagkracht overschat. Veerkracht of draagkracht of weerbaarheid is als een elastiekje. Hoe meer men het uitrekt, hoe minder veerkracht het heeft. Wanneer het springt heeft het helemaal geen veerkracht meer. Psychopaten van psycheha(a)t(st)ers hebben het bij mij doen springen, zoals bij vele anderen, die het al dan niet beseffen. De psychopaten vinden het fijn van in de ogen van God de meest gevreesde en gehate mensen voor hun medemens te zijn. Dirk de Wachter (een psychiater), die nu een bepaalde kanker heeft, noemt zichzelf een zegen van God. De meeste onder hen zijn eerder Godsgesels voor hun medemens. Gediplomeerde zott(inn)en (ervaringsdeskundigen) vinden dat de kracht van de minder, pijnlijk begenadigden in hun mogelijkheden ligt. De ware kracht ligt hem in het zich klein durven tonen, met o.a. toe te geven dat men iets niet kan of weet en er is veel dat de minder, pijnlijk, begenadigden niet meer kunnen en weten, omdat zij alles in vraag stellen en over alles twifelen, waardoor sommigen onder hen, o.a. ook door satansgif, zelfs tot baby's kunnen denigreren, wat men in psychiatrische mond dementie of alzheimer noemt en dergelijke meer. Martine noemde mij haar mooi, gezond wezentje. Zij werd met satansgif misschien gemolesteerd omdat zij, onder mijn impuls, tegen homofilie was, zoals, door het homohuwelijk, dementerende neonazibeulen mij, met een zuur grimas en een geschonden blik, met satansgif ook molesteerde, omdat ik tegen homofilie ben. Door Martine smacht ik nu naar een lippenzoete liefde van een ander wondermooi, jong, fris poppetje van mijn hart, zoals simpele, wondermooie, jonge Astrid zoet en fris smaakte, toen ik haar kuis op de wang kuste, waar zij zeer sensitief met een intens genot al van genoot, zoals ik veel later seksueel zeer sensitief werd, door zeer jeugdige, wondermooie sekswerkertjes op een pornosite, toen het mij uiteindelijk, onverwachts gemakkelijk, gelukt was om met het roken te stoppen -door diep in te ademen en lang uit te ademen tot wanneer de zin in het roken over was-, al beweert jeugdige, wondermooie Astrid van mij niet te houden. Anderzijds zou ik om de wondermooie, jonge pornosterretjes willen wenen, om zich zo jong hol al te exhibiteren, waren mijn tranen geen versteende tranen. Ik had Astrid ooit op een licht genot betrapt, toen ik met mijn poep over haar ruisde. Zij liet zich ooit door een simpele ergotherapeut, om haar simplisme, beledigen, die er intelligent meende mee te zijn, wat hij nochtans weinig lomper kon doen. Er was een vrouw die beweerde alle mannen te kunnen verleiden. Hoe kan men, als vrouw, er zo prat op gaan van een hoer te zijn? Een gekochte vrouw is een hoer voor het leven. Ik heb liever beginnende of volleerde hoertjes, die het om het plezier doen. Martine had vermoedelijk beide boeken die ik haar cadeau deed, waaronder "Geplukte vruchten, plukkende vruchten," met erotische kolderpoëzie en religieuze verzen, kapotgescheurd. Een meisje van twaalf jaar wou haar moeder opvrijen, door mijn erotische kolderpoëzie, ondanks de vele fouten die erin staan en waar haar moeder gelukkig van schrok. Durven de uitgevers, uit een latente angst voor God en om mijn goeie ideeën, over mijn schrijverscapaciteiten niet kritisch te zijn, omdat zij, als holebi's of andere overlo(o)p(st)ers, ergens beseffen een gevaar voor de mensheid te betekenen? Hen van op homofiele en lesbische Radio 2 weigeren obstinaat dat te beseffen. Als hersenloze, homofiele psychopaten doen zij alles om de schijn hoog te houden.

Door drugs kan men extreem gek worden. Luc De Cat heeft zijn leven aan drugs vergooit, David van Hoye aan drugs en drank. Toch hadden die twee veel in hun mars. Luc De Cat deed bv. een vrouw met zijn vioolspel wenen, zoals ik een man, die om zijn pedofiele trekken treurde, met een gedichtje van mij heb doen wenen. David was een computerspecialist, die me, bij een

overlijden, aan een computer hielp, in ruil voor een schilderij van mij en mij ook bij het gebruik ervan hielp, waarvoor hij mij op zich dikwijls veel te lang liet wachten en wij er ruzie door kregen. Nu is Luc De Cat zo gek als een mus en verblijft hij in een PVT (psychiatrisch rust en verzorgingstehuis voor geestesgestoorde delinquenten). Hij plukt plantjes uit het domein van St Kamillus, om zich ermee te drogeren, wat aan zijn mentale conditie ook geen goed doet, hij er compleet gek van geworden is, zoals ik in het verleden bang werd van gedroogde bladeren te roken, waar ik ook lichtjes high van was. Luc speelde zichzelf ooit voor een woning op een vrouw af en had alles tegen een psychehater of -haatster opgebiecht, die hem erom liet interneren. Het is dwaas om met het gedogen drugbeleid zoveel risico's te nemen met mensen die psychosegevoelig zijn, om het in psychiatrische termen te zeggen, waar er nog geen enkel bewijs van geleverd is. Het is maar een kleine stap van soft- naar harddrugs, en dan moet men een sterke geest hebben, om er niet aan ten onder te gaan. Van softdrugs kan men ook extreem gek worden, en nu zeker, vanwege het hoge THC-gehalte. Mijn kamer en de gang in St Jan (een gewezen afdeling voor gewoon cliënteel van St Kamillus, dat nu door de Forensische is ingepalmd, zoals er maar twee acute afdelingen, door de Forensische, voor gewone minder, pijnlijk, begenadigden in St Kamillus meer zijn) hing vol rook, door op mijn kamer, met een paar man, te hebben geblowd. De psychopaten vroegen zich af of het op mijn kamer brandde. Toen men me daar, onterecht, in de isoleercel stak en mij onterecht platspoot, hoorde ik een psychopaat op mijn billen zeggen dat ze kapot gespoten waren. Druggereleerde fantasmen hebben daar geen enkele andere reden toe dan dat ze druggereleerd zijn, als dusdanig van alle zinnige redenen ontdaan. Hiermee zet ik junks in hun blootje en er is er niets aan te zien, enkel een leeg omhulsel. Een man verdunde zijn harddrugs met ammoniak, alsof drugs voor hem, als toxicomaan, nog niet giftig genoeg was en kon het voor hem niet giftig genoeg zijn. Nu is hij er compleet gek van en volgens mij ook nog gevaarlijk. Een man had, door drugs, slapeloze nachten en hij maakt zich met spastische trekken boos op zijn stemmetjes. Hij geraakt maar niet geleerd en nu is hij ook compleet gaga. Een andere man plaste van drugs in zijn bed en kast, kakte en gaf over in zijn bed en viel dikwijls flauw. Als een groot lawaai -vermits hij bekend wil zijn-, waant hij zich te slim voor deze wereld en vol van hemzelf denkt hij dat hij de anderen kan helpen, waarmee hij zichzelf volledig uitholt. Hij heeft het altijd over ik, ik, ik en nog eens ik. Hij en de andere ik zouden een mooi koppel zijn. Het zijn allemaal vuile egoïsten en iedereen beaamt dat. Daar werd ik vrolijk van. Ik (Harry, zoals hij werkelijk noemt) is nu waarschijnlijk opgenomen of heeft er een eind aangemaakt, want ik heb hem allang niet meer teruggezien. Ik had liever over leukere dingen willen schrijven, maar o.a. deze debielen en andere debielen zijn nu eenmaal een deel van mijn entourage en ook van anderen die zich er al dan niet bewust van zijn. Mijn eerste boek "Je bent als een labyrint, een mysterie als het ware," onder het bestand "ojo" op mijn website is veel positiever, maar krijg ik niet gepubliceerd.

De schemerzone

Soms zijn het nevels,
niet ontwaard door de geest,
want de geest, die werkt maar half.

Je hoort vanuit de verte
wat je van nabij
wordt gezegd.

Vermoeid, een tikkeltje
met tegenzin
antwoord je terug,
niet bewust van wie sprak,
wat er gezegd werd.

En de inspanning,
niet geheel in dank afgenomen,
stuit telkens op
een vermoeid orgaan.

Je hoort nog, maar niet tegoei.
Je spreekt een beetje met een dikke tong.
Het smaakt niet meer zoals vroeger
en je neus, die, die zit constant verstopt.
Zo gaat het leven verder,
van de ene nevel in de andere.

Nu in het besef dat je het niet begrijpt,
dan weer denk je te hebben begrepen
wat onbegrijpbaar is,
het mysterie te hebben opgelost.

Maar de nevel die je inhaleert,
waarbij je vier uur in de wolken leeft,
geeft je de illusie
lucide van geest te zijn,
waardoor je gevat uit de hoek gekomen
niet meer ziet wat je bij de ander doet.
Maar troost je, er zijn er die nuchter

niet zien dat hun woorden
eerder scherp dan zalvend zijn.

Het zijn de dronkaards en de
drugsverslaafden
die het einde bezingen
vanuit het moeras
waaruit ik me
moeizaam op vaste grond
getrokken heb.

Uit het album: "Je bent om van te snoepen."

Hoe meer men van het leven verwacht of neemt, hoe minder men ervan krijgt of terugkrijgt. Hoe minder men van het leven verwacht of neemt, hoe meer men ervan krijgt of terugkrijgt. Persvrijheid schreeuwt de media, met o.a. de spotprenten van Mohamed. Ook als het een hele natie in gevaar brengt of een continent of wanneer men daarmee heel de wereld de oorlog verklaart? Ben je dan niet naïef of erger nog, gewoon tactloos? 'Ik zeg wat ik denk.'

Ook als niemand daarnaar vraagt? Men zegt toch ook niet tegen een blinde die pas blind is geworden: 'Zie je het niet meer zitten.'

Ben je als schrijver of als mens rechtvaardig als je alles cultiveert, alles relativeert behalve het relativieren? En mijn kritiek tegen de fascistische en sadistische homocultuur vindt men niet gepast. Het verschil tussen antisemitisme en mijn homofiliehaat is dat de Joden antisemitisme wel degelijk te vrezen hebben. Van mijn aversie voor homofilie hoeft geen enkele homofiel of lesbienne te vrezen dat ik hem of haar tegen de muur zou willen zetten, maar o.a. de andere Christenen daarentegen wel van veel overlopers hun sadisme, zoals met het psychisch en fysiek geweld dat zij op mij, tot in het inwendige van de mens, gepleegd hebben en men nog steeds op mij pleegt en er veel agressieve, haatdragende, hersenloze psychopaten op mij zouden willen plegen, omdat ik tegen homofilie ben. Hier sta ik niet boven en moet ik dat als goed Christen, die ik tenslotte zou willen zijn, ondergaan. In de steeds terugkerende memytische liefde kijkt de onderlaag naar de bovenlaag op. Wanneer het in dit systeem fout loopt, zoekt men zondebokken die men de dood in jaagt en die daarna als martelaren uitgeroepen worden. In deze homocultuur zijn de Walen, de vreemdelingen en de minder, pijnlijk begenadigden de zondebokken. De andere Christenen gaan door de overlo(o)p(st)ers ook vervolgd worden, zoals het in de Bijbel vermeld staat, wat ik niet kan ombuigen en wat ook mijn ambitie niet is. De katholieken worden zelfs nu al, in deze coronatijden, door de raad van staten gediscrimineerd, met hun vraag om misvieringen toe te laten, terwijl de kerk groot genoeg is om de mensen voldoende afstand te laten nemen. De Joden daarentegen werden met de vraag voor een bijeenkomst van vijftien man in gebedshuizen toe te laten, door de raad van staten

wel in het gelijk gesteld. De Christenen zullen als de grootste zondebokken gezien worden, om zondebokken te hebben, vermits de heidenen, zonder dat zij het beseffen en onbegrijpelijk, nu reeds het meeste boos op de Christenen en hun geloof zijn en ook op God, want zij zullen zich door God het meest verworpen voelen, die zij onbewust als een autoriteit in hun opstand, angstvallig en ongewild erkennen en zij hun angst voor God zullen willen overstijgen door arrogant te zijn en hun angst voor God zullen zij op de Christenen wreken. De Vlamingen kunnen, in deze homocultuur, de homofielen beter verdragen dan de Walen, alsook beter dan de langdurige zieken, de vreemdelingen en de Christenen, en de Walen de homofielen beter dan de Vlamingen, alsook beter dan langdurige zieken, de Christenen en vreemdelingen, vermits de homocultuur racistisch en fascistisch is, omdat men met zijn fundamentele schaamte en afkeer voor de holebi's, dat nog latent bij de mensen leeft en dat men compleet negeert en zelfs bij zichzelf, omwille van de holebi's, dood -zoals men alles, voor de holebi's, bij zichzelf dood-, toch ergens naartoe moet of zijn uitweg zoekt. Ik had deze vicieuze cirkel willen doorbreken, door de vinger op de pols te leggen en de ware schuldigen aan te duiden, waar het gepeupel naar opkijkt. Door de antidiscriminatie-, -seksisme- en -racismewet kan men, voor de holebi's, voor vermeend racisme, discriminatie en seksisme aangeklaagd worden, waardoor men niet meer weet dat de Keizer geen kleren aan heeft en het racisme, seksisme en discriminatie buitensporige afmetingen krijgt, terwijl kontlikkers -liksters van de holebi's en de holebi's zelf zeer racistisch, seksistisch en discriminerend zijn, zoals een homofiel een man om zijn gehandicapt kindje uitlachte. Door die antiwetten is er ook meer radicalisering, is er meer polarisatie en daardoor doet o.a. NVa en Het Vlaams belang het zo goed en zijn er misschien ook meer verkrachtingen en/of meer mollestaties. Waar er meer openheid is, is er minder vandalisme. Carolien De Becker -die, vanop homofiele en perverse radio 2, van zichzelf zegt dat zij vuil en lui is en zich er niet in schaamt-, durft de mannen te betuttelen en al haar mannelijke bellers waren slijmerds. Carolien De Becker kan, als lesbienne en als een bijzondere zieke muis, over heterofiele kwesties onmogelijk meepraten, zoals geen enkele overlo(o)p(st)er onder o.a. de ontoerekeningsvatbare politici weet waarover hij of zij het heeft. De polarisatie weerspiegelt zich in het gezin of bij koppels, op alle terreinen en niveaus en misschien ook op de werkvloer, anders dan dat de apostelen van Jezus gelijkgezinden waren, al hadden elk van de apostelen andere visioenen. Vandaar dat er zoveel mensen zo vlug uit elkaar gaan, vermits zijn affiniteit voor homofilie ook een extreme liefdeloze en debiele liefde is, vooral zeer debiel, hoe intelligent Luc De Kerf als homofiel ook was. Al draagt de aap een gouden ring, het is en blijft een lelijk ding en het systeem zou zichzelf vernietigen, indien God er, misschien, niet eerder een eind gaat aan stellen. Luc De Kerf had, als homofiel, onder druk van de sociale controle, zijn zoontje in elkaar geslagen; omdat hij vermoedelijk zin in zijn zoontje had en wat hij van zichzelf niet normaal vond, maar wel lastig. Hij is het voorbeeld van een pedoseksuele wereld in de toekomst, waarin homofielen en lesbiennes en al de andere overlo(o)p(st)ers met hun lust in hun kinderen geen blijf gaan weten, maar gaan dat niet als lastig meer ervaren, maar wel als normaal, zoals een lesbienne haar uk, in deze tijden, ferm bepotelde -wat voor haar uk bevreedend en beangstigend geweest moest zijn-, homofielen op Tv schaapachtig naar (hun) kind staarden en er nu ouders zijn die met hun kinderen vrijen en wanneer er geen normen en waarden meer zijn -die er in deze homocultuur alsminder zijn-, kruipt men, met enkel nog lust, op alles en iedereen. In de Bijbel staat dat men ieders geloof zal respecteren. Wie dringt er zich op? De atheïsten dringen zich, als kontlikkers, -liksters van de holebi's, de holebi's zelf, ontoerekeningsvatbare politici, op en psychopaten van psycheha(a)t(st)ers dringen zich ook tot in het inwendige van de mens op en bij sommigen tot aan de dood, en dergelijken meer, zoals de homofiele, perverse media zich opdringt,

vereenzamen en ziek van zinnen worden of hersenloos, want Gods liefde verdwijnt uit hun harten en de wereld. Door zijn enorme arrogantie, waarmee men op gelijke voet met de duivel en boven God wil staan kan men zich een rad voor de ogen blijven draaien, vermits men door, in gans de geschiedenis nog nooit eerder zo'n arrogante daad gesteld te hebben, als dat de ontoerekeningsvatbare politici, met het homohuwelijk, gesteld hebben, men met het homohuwelijk of het kwade samengevallen is, wat o.a. het verstand zodanig uitholt tot men geen verstand meer gaat hebben en wat ook alle gevoel, alle leven en alle liefde dood. Zij die mij zonder enige geldige reden, arrogant verder isoleren en afwijzen en allen die achter de homocultuur staan, beseffen niet dat men een ganse gemeenschap uitsluit tot een gezonde en gelukkige samenleving, door niemand te willen uitsluiten en zich medeplichtig maakt aan al de zelfmoorden die de neonazibeulen op hun geweten hebben, door de mensen te stigmatiseren, te vergiftigen, te mismeeesteren en door o.a. de dissidenten van deze homocultuur, met hun satansgif, onmondig te maken, de ontoerekeningsvatbare politici, door met hun alles ziekmakend wanbeleid, met het verbod op gezonde billenkoek, en om de holebi's te beschermen, haat en angst bij het volk blijven zaaien en de homofiele en perverse media door hun homopropaganda dit allemaal ook op hun geweten willen hebben en zoveel nefaste gevolgen meer van deze alles ziekmakende homocultuur, want dit systeem en deze maatschappij deugt langs geen kanten. Van de neonazibeulen waren wij ooit verplicht om mee naar een film te gaan kijken, waar zij het recht niet voor hadden en wat zij achteraf toegaven. Wie zijn nu, met de spotprenten, heethoofden, die heethoofden uitdagen? Er zijn erdoor veel onschuldige slachtoffers gevallen, die de heethoofden, voor hun groot en fascistisch gelijk, ervoor over hadden, zolang zij maar buiten schot blijven. Met die antiwetten, alsook door de lesbiennes, met hun mannenhaat en sommige feministen krijgen ergernis en verlangens, in deze destructieve homocultuur en in dit alles ziekmakend, losbandig liberalisme, met zijn seksuele vrijheid, extreme en ziekelijke impulsen, daarom zou het weleens kunnen dat sommige mannen er bij de vrouwen overgaan. De vreemdelingen lopen hier erbij alsof zij ervan uitgaan dat zij niet gewenst zijn. Sommige vreemdelingen, wensen niet gewenst te zijn en zijn indringers, om hier, met bv. extreme tolerantie enkel de lakens te willen uitdelen. Dit alles ziekmakend, losbandig liberalisme, met zijn seksuele vrijheid, werkt losbandigheid in de hand. Hoe meer controle men, in dit alles, ziekmakend, losbandig liberalisme, met zijn seksuele vrijheid en in deze destructieve homocultuur wil hebben, hoe chaotischer alles wordt. Het arrogant homoverstand bij o.a. de ontoerekeningsvatbare politici en andere overlo(o)p(st)ers ligt erdoor in hun kruis en men kan niet lager vallen dan met zijn verstand in zijn kruis te leven, wat de arrogante, hersenloze en verwijfde massamens ook zodanig uitholt tot hij er geen verstand of gevoel meer van gaat hebben en er alle liefde en alle leven mee dood. Repressie is zelden goed. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Men moest decadentie en seksuele afwijkingen o.a. door het homohuwelijk ook geen leven ingeblazen hebben of niet gecultiveerd en geïnstitutionaliseerd, waardoor de ontoerekeningsvatbare politici gans de bevolking liet afwijken en gek gekregen heeft en de waanzin nu ook geïnstitutionaliseerd is. Me to maakt de vrouwen, in en door deze homocultuur, ongewild ongeloofwaardiger, met voor de vrouwen die bepoteld worden op te komen, omdat hun onderliggende boodschap, in deze destructieve, alles ziekmakende homocultuur, aan de poppetjes ongewild dat al de mannen onbetrouwbaar zijn, zij allemaal potentiële stalkers en verkrachters zijn, waardoor zij, in deze alles ziekmakende homocultuur, ongewild een angst en haatcultus bij beide geslachten voor elkaar zaaien, wat de homofiele en perverse media, met een zieke geest uit een zieke homocultuur, bewust doet met 70% van de mannen vals te beschuldigen hun vrouw te mishandelen. Vandaar dat er mannen zijn die zich bedreigt voelen en dat zij, die niet weten

dat het meisje de partner kiest of niet weten hoe het aan boord te leggen, zich afvragen wat de mannen nog wel mogen doen en zijn er misschien ook poppetjes en vooral degoutante lesbiennes die nogal vlug of vals vinden dat zij door de mannen lastiggevalen worden. Misschien zijn daarom, door Me to, lesbiennes ongewild toegenomen, merk ik aan de lesbiennes vanuit de straat hun ziekelijke reacties op mijn innemend persoontje en mijn innemende openingszinnen, dat ik, met mijn resterende magie, nog een beetje ben en heb of zouden de studentinnetjes zodanig onder de coronatijden geleden hebben, dat zij er nu zwaar neerslachtig van zijn? Hebben zij aan het coronavirus dierbaren verloren of zijn zij er, als lesbiennes, nu zeer neerslachtig om of kijken zij, als studentinnetjes, vanuit de hoogte en onzelfzeker op de anderen neer? De zieke muizen zijn zelf niet gelukkig met hun seksuele geaardheid, aan sommigen hun mannenhaat te merken, want het zijn zij zelf die onder hun massieve mannenhaat het meeste lijden, ook zij die enorm zelfingenomen, vooral de mannen willen kwetsen en op alles en iedereen compleet idioot en zeer puberaal kunnen reageren en zich er zeer spitsvondig mee wanen, zoals hun geslachtsdaad, als bij de homo's, ook zeer puberaal, is, want zij blijven seksueel experimenteren. Deze homocultuur heeft veel weg van de homocultuur uit de jaren dertig met dien verstande dat men in de jaren dertig bewust was dat men bang gemaakt werd om te praten en men uit angst zijn mond niet durfde open te doen. In deze homocultuur geeft men, voor de holebi's, het recht om te praten vrijwillig af, laat men zich vrijwillig het zwijgen opleggen, om politiek correct te willen zijn en wil men anderen het zwijgen ook opleggen, wat bijzonder idioot is en het daarom ook aan het verstand knaagt, van diegene die bekrompen aangepast zijn en er te dom voor zijn, om dat bij zichzelf of de anderen te merken en het stilzwijgen is ook nog eens wettelijk bepaald, waardoor er geen vrijmeningsuiting meer is en ook geen democratie, maar wel een dictatuur, waarin al de overlo(o)p(st)ers de anderen ook bang voor willen maken en te dwingen van zich erbij neer te leggen, wat ook niet van enige intelligentie getuigt. In de jaren dertig was het een partij die de mensen terroriseerde, nu is het een systeem dat terreur zaait. Bij benadering maakt iedereen zich, door o.a. het verbod op gezonde billenkoek en het homohuwelijk -waar men er in slaap mee is gedaan-, er nu schuldig aan, wat het nog moeilijker maakt om het omver te werpen. Alles vrijwillig willen inleveren voor de holebi's is veel dwazer dan wanneer men zijn vrijheid ontnomen wordt. Daardoor holt de homocultuur praktisch iedereen en alles uit tot wanneer de dwaze, verwaande en verwijfde massamens geen verstand of gevoel meer gaat hebben, alle liefde en alle leven gedood is. Want het getuigt van een ongelofelijke achterlijkheid, van slim te willen zijn, door aan hersenloze, immoreel gevaarlijke en ziels-, geest- en levensbedreigende, homofiele psychopaten voor de mensheid, aangepast te willen zijn. Wie daaraan aangepast is, is een psychopaat of een psychopaat in proces, is ook gek en wijkt ook sterk af. Hij is net zoals de holebi's een immoreel gevaar en ziels-, geest- en levensbedreigend voor de mensheid. Misschien is Bart De Pauw door de destructieve en liefdeloze homocultuur zo'n zielig figuur die, misschien zoals Bart Peeters, niet weet dat het poppetje voor de man kiest, tenzij men mijn vroegere magie weet te hanteren. Ik weiger te geloven dat sommige mannen, zoals Bart De Pauw, die, als Tv-maker, toch geen mentaal gehandicapte is, zonder enige reden zo onbeholpen met de vrouwen zijn, maar vermoed dat de destructieve en liefdeloze homocultuur daar eerder aan de grondslag van ligt, waarin onbeholpen mannen, zoals Bart De Pauw en Bart Peeters, geen goede voorbeelden genoten hadden, zoals de grootste lomperik die ik ooit tegen jonge poppetjes bezig hoorde een hersenloze homofiele psychopaat van een Tv-presentator op de Nederlandse TV was, of dat er voor mensen, zoals voor Bart De Pauw en Bart Peeters, de gepaste literatuur niet over voor handen is, om te weten hoe het bij de vrouwen aan boord te leggen, waar mijn erotische kolderpoëzie wel inspirerend voor is,

maar dat men niet wil uitgeven en niet alleen omdat het homofiele of lesbische uitgevers zouden zijn of andere overlopers, zoals een halstarrige lesbienne, van uitgeverij Lannoo, uit angst van de mensen, voor haar persoontje, mij, arrogant en naïef, gebod om al mijn adressen in mijn adressenbestand van mijn mailbox te wissen, maar misschien ook omdat mijn boek met erotische kolderpoëzie misschien, door de lay-out, moeilijk te drukken of te printen is. Zoals ik al eerder geschreven heb, wreekt de alles ziekmakende, destructieve homocultuur zich op de rijke heterofiele liefde en op de kinderen en op zoveel meer. Vanuit een onzekerheid leg ik het bij de wondermooie, jonge poppetjes, nu ook veel voorzichtiger aan boord. Door de destructieve homocultuur is men ook zoveel preutser geworden. De poppetjes liggen daarom op het strand niet meer in monokini. Velen schamen zich latent in de destructieve homocultuur, al schijnt het zijn er nu ook die naakt in de duinen liggen te zonnebaden, wat velen niet te doen vinden. Er wordt in deze destructieve, alles ziekmakende homocultuur veel pulp uitgegeven en veel rotzooi tentoongesteld en opgevoerd. Ooit zag ik een machtig mooi toneelstuk, buiten het stuk over een transgender. Dat trok nergens op. De heterofiele rijkdom weerspiegelt zich in mijn mooie erotische kolderpoëzie, waarmee ik in het café van Ricardo veel succes boekte, in mijn andere mooie erotische en romantische poëzie, in mijn mooie verhalen, in mijn mooie en gevatte woordspijlerij, in mijn poppenspel, doegedichtjes onder het bestand rijmpjes en in mijn kinderrijmpjes en dergelijke meer, wat op mijn website priestambrose.be terug te vinden is. Daarop kan je ook zien hoe aantrekkelijk ik er uit zie, al vind ik mezelf niet zo knap. Hoe kan men in naam van homofilie zo hardvochtig zijn, om zo'n rijkdom aan helende schoonheid van mij verloren te laten gaan? Tom Lanua vindt het moeilijk om erotische poëzie te schrijven. Aan homofilie is er ook niets erotisch en ook niets romantisch. Jan Pergeui, een vroeger goede homofiele poëet had het in een gedicht van hem over uitwerpselen en urine. Wat is daar nu poëtisch aan? Je kan je afvragen wat hij met pis- en kakseks met zijn vriend wel doet. De presentatoren en presentatrices van homofiele en perverse radio 2 proberen, degoutant, enkel goede radio te maken en willen de mensen niet op de hoogte brengen van waar ik allemaal voor vrees, uit schrik van de massa voor hun persoontje. Zij lijken liever naar de hel te willen gaan dan gezond gezichtsverlies ten opzichte van Hem of het volk te lijden. De muziek is voor hen op de homofiele, perverse radio 2 secundair. De holebi's likken anderen hun konten schoon, tot er geen spatje stront meer op ligt, om aanvaard te worden. Waarom zij die aan hen aangepast zijn, hun konten schoonlikken, is mij een raadsel. Zeer waarschijnlijk beschouwen veel van die idioten hen als hun kinderen, met hen, door o.a. het homohuwelijk als normaal en gelijk aan de hetero's, met gelijke rechten verklaart te hebben, anderen, omdat zij zich eraan aangepast verstandig mee wanen en zich er zelfs verlicht mee wanen. Zelfs geesteszieken willen met de holebi's te aanvaarden boven God staan en vinden zich er ook mee aangepast en denken ook van er verlicht mee te zijn, wat van hen, als geesteszieken te begrijpen valt De oneindige, arrogante domheid van veel mensen irriteert mij soms mateloos. Men moet daar ongelovig voor zijn. Bijna niemand die ziet hoe debiel en liefdeloos deze homocultuur is, al heb ik in de liefde en ten opzichte van God geen recht van spreken. Wat is er gevaarlijker voor de samenleving: de Islam die in het westen nog marginaal is of een afwijking die door het homohuwelijk genormaliseerd, geïnstitutionaliseerd en gecultiveerd is, waardoor de afwijking mede de norm is, die de slinger mede heeft doen doorslaan? Met homofilie te institutionaliseren, heeft men de waanzin geïnstitutionaliseerd, zoals een corpulente, krankzinnige feministe geen problemen zou hebben, met mannen die kinderen baren en een transgender hoopt ook van zelf kinderen te kunnen baren. Zo wordt praktisch iedereen gek. Sommige homofielen en lesbiennes reageren nu op mij niet meer zo fel agressief, maar staan, als homofielen, nu van mij eerder perplex en lijken mij er

ook in paniek om zichzelf om te zijn. De neonazibeulen willen de holebi's tot in het inwendige van de mens, beschermen, bij en tegen diegene die de holebi's of homofilie vijandig zijn en die zij in hun klauwen krijgen, ten koste van de samenleving, zoals de extreem achterlijke, sadistische, gevaarlijk karaktergestoorde en op sensatiebeluste gekkin Kristien Berwaerts mij, met twee spuiten satansgif, liet molesteren, omdat ik tegen een andere extreem achterlijke, gevaarlijk karaktergestoorde, sadistische en op sensatiebeluste gek Jurgen van Via zei, dat wie de begrippen institutionele en culturele homofilie niet begrijpt, moet zwijgen, want die weet niet waarover hij het heeft en de extreem achterlijke, op sensatie belust, karaktergestoorde, sadistische psychopate: Emely, van Via -die nu gelukkig ziek is en al een lange tijd uitgeteld is- dat ook wil doen. De homofiele, perverse media is mij degoutant te beestachtig of te ziekelijk egoïstisch en te gevaarlijk gek, om de pap die ik hen in de mond geef te willen slikken, al zijn er onder hen die nog steeds goed functioneren, maar waarvan ik niet weet hoelang zij dat nog zullen doen of zij lezen mijn mailtjes niet. De krankzinnige, corpulente en belachelijke feministe zou wel nog zeer agressief tegen mij kunnen worden, want zij is compleet doorgeslagen. Het had ook een lesbienne geweest kunnen zijn. Wie anders kan er nog zo'n idiote uitspraken doen? Indien je van mening bent dat de mannen ooit kinderen zullen kunnen baren, is de bal bij je al ferm aan het rollen en ben je compleet geschift. Van geen wonder dat het aantal geesteszieke kinderen, in deze alles ziekmakend, losbandig liberalisme met zijn seksuele vrijheid, in tien jaar en enkele maanden verdrievoudigd is. Men is de tel grof kwijt. Een sterk vermoedelijke homofiel ging hiermee voor hemzelf op de loop van mij. Het was een homofiel met een nog iet of wat van een geweten. Hoezeer sommigen, zoals diegenen van immoreel Thuis of van immoreel Familie, van deze waanzin, op het eerste gezicht, geen hinder lijken te hebben, vermits hij met homofilie als normaal verklaard is, holt hij hen toch volledig uit. Zij hebben, zoals bij Thuis en Familie, reeds geen verstand meer, merk ik bij Thuis en Familie aan het weinige dat ik van hen opgevangen heb. Vandaag kreeg ik het schrijnend verhaal van een man uit de bewonersraad van Leuven over de ontoerekeningsvatbare politici te horen dat de KUL de grootste werkgever van de ontoerekeningsvatbare politici van Leuven is, tegen wie de ontoerekeningsvatbare politici hun schenen niet willen schoppen en die als grootgrondbezitters de bewoners van Leuven voor de student(inn)en uit Leuven willen weggagen, door de te dure huurprijzen en ook dat het openluchtwembad aan de vaart, die aan de vuile sossen in 2018 beloofd is, er zal komen, wat de bewonersraad er ook over te zeggen hebben. De Kul maakt ook over de grenzen reclame voor hun universiteit. Leuven wordt door één partij gegijzeld, namelijk door de vuile sossen. Men kan gemakkelijker een hond langs een slagerij laten gaan dan een vuile sos voorbij een bank. De destructieve homocultuur holt ook het verstand en het geweten bij de ontoerekeningsvatbare politici volledig uit. Zij zijn mentaal en moreel reeds compleet uitgehold. Zij hebben homofilie geïnstitutionaliseerd om ook de stemmen van de holebi's erbij te krijgen en Guy Verhofstad om Europeesparlements lid te worden, zonder over de gevolgen ervan, voor o.a. de kinderen te hebben nagedacht, terwijl het Vlaams Belang en NVa, met de stemmen, als o.a. proteststemmen, op de loop gaan, want men vindt zich ook eerder in de arrogantie van het Vlaams Belang en NVa terug. Toen CD&V stemmen verloren had, deden zij als kleine kinderen niet meer mee, al waren zij nog de grootste partij. Hun kiezers voelden zich toen door hen nog meer in de steek gelaten, waardoor CD&V stemmen bleef verliezen. Indien de ontoerekeningsvatbare politici, door de homocultuur, zelf niet knettergek zouden zijn, zou men denken dat zij het idee toegedaan zijn, dat men over krankzinnigen en over holebi's gemakkelijker kan regeren, al zijn de holebi's immoreel en gevaarlijk. De hersenloze, arrogante en verwijfde massamens bekijkt, om vooruitstrevend te zijn, alles hol en bekrompen maar zeer eng en zeer immoreel. Hoe enger men

het bekijkt, hoe holler men is. Hoe holler men is, hoe enger men het bekijkt, waardoor de muziek, de mens en zoveel meer, sterk denigreert, wat voor een intellectueel de homofiel of lesbienne ook nog is, zoals Thomas, met een IQ van 150, in de duivel gelooft of geloofde en nu knettergek is. Hoe holler men is, hoe sadistischer en fascistischer men is, wat Herman, van GO en al de andere hersenloze neonazibeulen uit de concentratiekampen, ook zijn, zelfs lang van voor het verbod op gezonde billenkoek en zoals de nazi's, door de homocultuur uit de jaren dertig, volledig uitgehold waren, wordt de verwijfde, hersenloze en verwaande massamens door deze homocultuur volledig uitgehold, tot wanneer hij geen verstand en gevoel meer gaat hebben en alle liefde en alle leven gedood zal zijn, waardoor de gruwel op het eind zijn gelijke niet gaat kennen.

Een zich versprekende

homofiel:

'Er gebeurt veel,

ontzettend veel

verkeerds in deze wereld.'

'Ben je als homofiel

zelf niet enorm,

enorm verkeerd

bezig in deze wereld?

Jij bent als homofiel

het minst beste geplaatst

om zoiets te zeggen.'

Uit het album "Lyrische gedichten, in een lyrische bui, onder een lyrische paraplu." Onder het bestand "Ik."

Wim (een gediplomeerde zot) vraagt zich, voor de grap, af wat er aan gek zijn verkeerd is. Alles is daar verkeerd aan. Men kan niet eenzamer zijn dan vervreemd van zichzelf, zijn familie, de maatschappij en vooral van God, zoals een geestesgestoorde vrouw het niet erg vond dat een vrouw haar dochter in een motorongeluk was omgekomen. Haar kachel die ooit op ontploffen stond vond zij veel erger. Ik had het moeilijk om mijn lach in te houden en ik niet alleen. Een man keek, vol ontzag voor mij, naar mij op, toen ik hem vertelde dat men het leven in alle eenvoud moet leren te begrijpen en dat een psychoot in alle nederigheid en eenvoud de anderen terug kan leren te vertrouwen, maar begreep dat voor zichzelf niet, met wat hij over

waanzin dacht te weten, dat dat, in de middeleeuwen, bij de vrouwen die hysterisch waren, hun baarmoeder, volgens hem, was, die op hol sloeg, waar hij zich slim mee waande en mij zodoende ook niet begreep over het feit dat in deze homocultuur, de waanzin met het homohuwelijk geïnstitutionaliseerd is, zoals velen, in deze homocultuur, niet meer weten waar het hem om gaat, omdat zij, met liefdevol en tolerant voor de holebi's te zijn, vol van zichzelf en de holebi's vol van hun persoontje, compleet uitgehold en compleet idioot allang niet meer weten wat de afwijking is. Wie bij zichzelf thuis is, is nooit thuisloos. Velen onder de minder, pijnlijk begenadigden zijn ook belastend en kunnen niet communiceren. Een man viel de anderen met zijn frustraties lastig, omdat hij, vermoedelijk, door zijn alcoholisme zijn vrouw en huis had verspeeld, met voor zijn hobby, in de kelder een heuse meubelmakerij. Toch blijft hij drinken. Hij versleet mij voor gek, wat hij van zichzelf niet wou geloven en was er in Via vanonder gemuisd. Als een koppige gek zal hij in zijn leven nog veel ellende kennen en er misschien zelf een eind aan maken. Al heb ik als proletariër praktisch niets te verliezen, ben ik, met de kansen die ik bij wondermooie, jonge poppetjes gemist heb en alleen toch niet echt gelukkig. Nu is het tussen al de lesbiennes, die toegenomen zijn en waar er veel aartslelijke onder zijn, nog moeilijker om een poppetje van mijn hart te vinden. Bij diegene met wie men niet kan communiceren, kan er geen verbinding zijn, laat staan dat zij zouden kunnen liefhebben, wat bij velen onder hen, zoals het bij de holebi's, enkel maar een beestenboel is, al ging het bij Jasmine niet meer om het naakt en Luc Appermont is nu ook seksueel uitgeblust. Zij moeten zeer eenzaam zijn. Communiceren is nochtans niet zo moeilijk. Je moet daar enkel en alleen in de ander geïnteresseerd voor zijn. Voor sommigen onder de minder pijnlijk begenadigden zijn er ook geen vanzelfsprekendheden meer, want zij stellen alles, ziekweg, in vraag -zoals de hersenloze, verwijfde en verwaande holebi's hun sekse in vraag stellen en iedereen in hun waanzin willen betrekken-, wat de minder, pijnlijk begenadigden nog eenzamer, wantrouwiger en achterdochtiger maakt en wat het voor de anderen, met de gestoorde holebi's en hun ernstige gestoorde afwijkingen, ook gaat komen te gelden, zoals Nora, uit Via en Flor, uit GO (twee neonazibeulen) die ik ervan verdenk lesbisch te zijn, nu reeds betweterig wartaal verkopen en het de andere neonazibeulen niet lijkt op te vallen hoe gek die twee vrouwen feitelijk zijn. Begrijpen jullie nu al een beetje wat voor een immoreel gevaar en ziels-, geest- en levensbedreigend de holebi's en de transgenders voor de samenleving zijn en ook hen die aan hen aangepast zijn? Zo niet lees verder! Wim wil, als gediplomeerde zot, overall een antwoord op hebben, waarmee hij zich met veel onzin aanstelt en vindt zichzelf grappig, maar vertelt zottepraat. Hij wil ook, als gediplomeerde zot, over alles meepraten. Voor zijn herstelverhaal heeft hij veel van het internet gehaald. Eens dat men de weg en zichzelf kwijt is, lukt het de meeste minder pijnlijk begenadigen maar niet, om hem en zich, zonder Gods hulp, terug te vinden. Satansgif maakt het voor hen er alleen maar erger op. Ik moet met Wim, zoals met iedereen en voornamelijk voor mezelf, met mijn haat, voor wat o.a. de neonazibeulen mij aangedaan hebben en wat ik mezelf, door de psychopaten, aangedaan heb, toch nog voorzichtig zijn, want o.a. Wim is, met zijn alcoholisme en met het verlies van zijn vrouw, die zelfmoord heeft gepleegd, van ver gekomen. Hij had ooit zelf zijn vrouw van de dood gered, die zichzelf toen opgehangen had. Had zijn vrouw het moeilijk met zijn drankprobleem of is hij omwille van haar suïcidaal gedrag beginnen drinken? Met de vroegere miserie van Wim en zijn psychische problemen die hij eraan overgehouden heeft, ben ik gelukkiger alleen. De minder, pijnlijk, begenadigden beseffen misschien min of meer dat zij van zichzelf vervreemd zeer eenzaam zijn, de enen misschien al meer dan de anderen. Misschien dringen velen onder hen zich daarom zo erg op, waardoor zij nog meer in de vergeethoek

geraken. Het is een vicieuze cirkel of een wisselwerking. Voor de minder, pijnlijk, begenadigden is er veel hypothetisch misschien en is er bij hen niets zekers..

Karen vond zichzelf met haar haatmailtjes zeer intelligent en diende met haar familie te breken, zoals ik dat ook gedaan heb, omdat zij hen, met haar haatmailtjes, als feministe, pijn had gedaan en ook omdat men voor de familie eens gek altijd gek is, alsook voor de psycheha(a)t(st)ers, al wil haar vriend, die zij met mij wou bedriegen, haar niet laten vallen. Wanneer men een nieuwe kans wil, moet men verhuizen naar daar waar men je niet kent noch je problemen. Zo rancuneus zijn de mensen voor minder, pijnlijk begenadigden en ook voor anderen, o.a. omdat de psycheha(a)t(st)ers de mensen voor het minste ongeneeslijk ziek verklaren, terwijl zijzelf gevaarlijk krankzinnig zijn. Ik heb het constant bijzonder moeilijk, om wat de psycheha(a)t(st)ers mij aangedaan hebben, me nog steeds aandoen en vooral om wat ik mezelf, door de psychopaten, aandeed. Karen wou voor mij een Delilah zijn, met mijn haar te willen knippen. Als feministe, die zij is, hield ik niet van haar en ook niet door haar lesbische zus, die zij niet wou laten vallen, al houdt zij veel van de mannen en onze piemel. Zij was zo verbonden met mij, dat zij dikwijls op de grond viel, uit schrik van in kramp te gaan. Misschien ging zij, door het satansgif van de medici (psycheha(a)t(st)ers) daadwerkelijk in kramp, zoals sommigen er zodanig in kramp van gaan, tot wanneer zij ervan paralyseren. Ooit kwam zij in kramp en in paniek op mijn deur afgestrompeld en klopte zij bij mij aan, maar ik kon voor haar niets doen en zeker niet omdat zij dikwijls bij haar neonazibeulen, om soelaas ging, in de plaats van in haar bed te gaan liggen tot wanneer haar krampen over waren. Tegen een poppetje die van satansgif paralyseerde zeiden de psychopaten van geen komedie te spelen. Een kerel die ook door satansgif paralyseerde, is de psychopaten toch nog dankbaar, daar zij hem, met amfetamines, in slaap hadden gekregen. Hij had zes maanden in de bossen geleefd. Mijn oom zaliger was de psychopaten ook dankbaar, omdat zij bij hem ontdekt hadden dat hij aan een maagzweer leed. Er zijn er nog die, al dan niet terecht, de psychopaten dankbaar zijn, maar dat is voor die krankzinnigen nog geen reden om er ook de fascistische sadist mee uit te hangen. Karen vindt dat God voor iedereen vergevingsgezind is, maar koppelde dat niet op haarzelf terug. Wie geen berouw heeft, zal niet vergeven worden. Wie niet gehoorzaamd, zal geen gehoor vinden. Wie niet gered wenst te worden, zal zelfs Hij niet redden.

Sommige geestesgestoorden zijn ook gekwetsten, die zichzelf, uitgehold, hard hebben gekwetst, door b.v. arrogant te zijn of door de tumult, commotie en consternatie waar zij, al dan niet arrogant, voor gezorgd hebben of die door anderen, waaronder de neonazibeulen uit de concentratiekampen, hard gekwetst zijn.

Zij die aan anorexia nervosa lijden, lijden daaraan om het ideaalbeeld van de vrouw die de maatschappij ophangt. Toch kende ik een graatmager Nederlands meisje, met dito mentaliteit, die extreem lelijk graatmager is, omdat ze het verlangen leuk vindt en het bevredigen daarvan teleurstellend. Zij sprak wartaal en durfde haar stem te verheffen, om gehoord te worden. Zij is ook een remedie tegen de liefde, hetgeen zij van zichzelf zodanig wel weet, dat zij zich in de liefde geen illusies maakt en waar zij zich door een man sterk mee beledigt voelde, omdat hij haar dat constant doorstak. Ooit vroeg zij aan mij wat ik over Nederland wist.

‘Dat het daar zekerds zijn,’ was mijn antwoord.

Daarom is er daar zoveel water. Ik had bij haar de bal raakgeslagen. Sedertdien was zij naar mijn persoontje toe veel verdraagzamer.

Een mens kan zich arrogant zodanig speciaal vinden, dat hij zich de duivel of God waant. Hoe groter de waan, hoe euforischer en angstiger men is. Als Napoleon kan men nog strategisch zijn, maar probeer als God maar eens een mirakel te verrichten. Er zijn er zelfs die zich beter dan God wanen. Wanneer zij zelf gaan beseffen hoe dom zij op zich zijn en van o.a. in het verkeerde te geloven, zullen ze terug realiteitszin krijgen en terug kunnen communiceren. Dit geldt niet alleen voor psychisch gestoorden, maar ook voor anderen. Sommigen wanen zich, al dan niet bewust, God, omdat zij zich beter voelen dan de rest en zij de anderen dom en slecht vinden of gewoon omdat zij zichzelf ontzettend slim vinden, ook al geloven zij niet in God. Deze mensen die zo vol van zichzelf zijn, hebben ook een totaal verkeerd zelfbeeld en geloven in verkeerde dingen, zoals een gevaarlijke gek die zich God waande er voor zijn naasten gelukkig een eind heeft aangemaakt. De hersenloze wetsdienaars konden hem zelfs niet in bedwang houden, wanneer de stoppen bij hem doorsloegen. Over hen die zich God wanen heb ik een mooi gedicht geschreven. Het noemt “De eenzame mens.” Vol van zichzelf is men eenzaam en eenzaam is men vol van zichzelf, maar nog liever eenzaam, met Gods liefde, dan een vuile homofiel. Hoe moeilijk ik het met God ook heb, ben ik ook blij met Hem en om Zijn belofte op de oppergelukzaligheid in het hiernamaals. Al zou dit in anderen hun oren ook schijnheilig kunnen klinken, houdt God, in mijn bescheiden mening, het meeste rekening met wat wij willen van Hem en in dit leven, zoals men bij zijn partner moet luisteren naar wat de partner wil en niet naar wat jij van je partner denkt dat zij wil of hoe zij zich voelt of wat zij nodig heeft, al heb ik een meisje mooi weten dichten hoe zij verscheurd kunnen zijn met wat hun verstand hen zegt en wat hun hart wil, wat misschien bij sommigen onder hen aan de grond van hun psychische problemen ligt en waar zij terug door het leven meer op de proef gesteld worden dan wat het leven van de mannen vraagt. De eenzaamheid wil men, buiten digibeten, technocratisch oplossen, daarom wordt er op de sociale media, door velen, voor het merendeel, enkel geweld en verderf gepropagandeerd, vermits het zeer frustrerend en laag is de eenzaamheid technocratisch te moeten oplossen. Hoezeer de lading die met dit gegeven gedekt wordt en wat ik nog enkel zeer intuïtief aanvoel, beseft ik intuïtief ook dat de impact daarvan op de jongeren en de maatschappij zeer nefast is. De kinderen vormen er zelfs criminele bendes om. Dit bracht Luc (een pedofiele psychopaat) bij mij aan het licht, die voor de rest niet van aannemen was, waardoor ik het gesprek met hem vlug had afgerond, al had hij mij tot dit nieuw inzicht geïnspireerd. Met de argumenten van hen die niet van aannemen zijn en het ondanks alles beter willen weten, die als dusdanig zonder te luisteren, een antwoord klaar hebben, nog voor ik uitgesproken ben, ben ik nauwelijks gediend. Mijn visioenen gaan praktisch enkel over het kwade die, in deze homocultuur, wild om zich heen slaat, vermits ik verklaar wat fout is. Zal de nieuwe technologie hier het leven overnemen, zoals in Japan, waar men zelfs uitgaanspoppen heeft en de Japanners zeer vlug uitgepraat zijn, zoals ik dat van een Japanse toerist hier, in België, gemerkt heb? Eenzaamheid heeft zijn naam aan zijn liefde voor het kwaad verdiend of het nu om zijn eigen liefde daarvoor is of om zijn vroegere liefde daarvoor -want men krijgt, als minder, pijnlijk begenadigde of bajeskant, van de mensen niet gemakkelijk een tweede kans-, of om de liefde voor het kwaad van een ander of dat van de maatschappij waarin we leven. Met God is men nooit eenzaam. Wanneer de virtuele wereld het werkelijke leven volledig overgenomen zal hebben, vrees ik dat er velen zullen hallucineren, wanneer hen dat van God nog gegund zal zijn. Wie te vol van zichzelf is,

moet zichzelf ooit beu worden. Toen ik dit tegen een huisdokteres zei, zat ze verveeld met haarzelf en sloeg ze, met neerhangend hoofd, op mijn schouder, ten teken van afscheid. Frederic, die men geïnterneerd had, om dat hij een overslaande brand had en die, naar ik sterk vermoed, ooit mijn identiteitskaart van mij, in mijn slaap, had ontvreemd, vertelde tegen mij dat ik een ongelofelijke vent was, waar ik van mezelf er eerder een onmogelijke vent om vond en waar Lucia verbaasd om was, dat van mij, vanop een afstand, te horen. Vincent (een minder, pijnlijk begenadigde) leeft op het tiende verdiep op een eenzame hoogte, vooral eenzaam, zoals er velen in appartementsblokken op een eenzame hoogte leven. Ik vind dit erg voor zo'n mensen, die ook aan hun lot overgelaten worden, al kan ikzelf voor zo'n mensen niets betekenen. Ik trek mijzelf op aan mijn boek dat ik nu aan het schrijven ben en wat het enigste is dat nog zin aan mijn leven geeft, na mijn geloof in God. Ooit sprak Vincent over al de mensen die wij kennen hun misère en dat hij een dagboek schreef, waarin zelfs stond op welk uur hij op de pot ging, bij wijze van spreken, zoals ik dat over Herman Brusselmans heb horen zeggen van een kerel die dat van hem goed geschreven vond en wat Lucia (een hav-product), als roddeltante, ook bij mij onder vier ogen of over de telefoon durfde te doen. Toen ik tegen Vincent vertelde dat hij zijn psychehater gek moest maken en niet mij, was er voor hem geen enkel goed mens meer, op deze aardbol. Sommigen onder zo'n mensen als Vincent lijken, onder hun onmenselijke eenzaamheid, niet meer te beseffen, wanneer zij beledigt worden of laten zich, om het beetje contact dat zij met sommige mensen nog hebben en die zij nog vertrouwen, graag vernederen. Vincent heeft het tot op het grappige af altijd over zichzelf, wanneer je er bij hem voor openstaat en je je ergernis erin laat varen. Velen vinden hem er eerder vervelend om, ook hen die geen haar beter zijn. Men wordt van de mensen niet gek. Men wordt gek van zich aan hen te storen, eerder van wat aan hen waar men zich aan stoort. Vincent vindt het erg dat ik in het fascistisch en sadistisch 't Lampeke niet meer welkom ben. Men kan te vol van zichzelf ook psychische kwalen krijgen en er burn-out van geraken. Men geraakt o.a. eerder door de verzuring burn-out dan van overwerkt te zijn, omdat er veel kwade vibraties de ether in gaan en omdat wij aan te veel stralingen blootgesteld zijn. Een jogger of eerder wat voor een man met een kinderkoets, op zijn eentje, is een verzuurd straatbeeld, waar een man enkel hartelijk moest om lachen, zonder het besef van de gruwel, van ontoerekeningsvatbare politici, die een ganse populatie, voor de holebi's, gek, haatdragend en bang gemaakt hebben, dat erachter schuilt, wat de stadswacht en de parkeerwachters ook zijn en deze homocultuur is ook zuur. De stadswacht voelen zich met hun statuut nuttig voor de maatschappij, terwijl zij alleen in de stad rondkuieren en voor hersenloze wetsdienaars en -dienaressen willen spelen. Het is ook zuur van al de criminelen of al het crimineel gedrag of voor het gedrag dat in deze immoreel gevaarlijke, afwijkende, ziels-, geest- en levensbedreigende homocultuur, alsnog als afwijkend voorgesteld wordt, gestraft te willen zien, in de plaats van preventief de maatschappij ervoor te saneren, tot voor het verbod op gezonde billenkoek, vermits de chaos, in deze alles ziekmakende homocultuur, met al de karaktergestoorden, als slachtoffer van deze homocultuur, alleen maar groter gaat worden, naarmate men het wil controleren. Ook vind ik het ontzettend zuur, dat men van iedereen verlangt van meer te leren dan noodzakelijk is, wat een gezond mens, in feite uit zichzelf zou moeten weten, zoals hoe om te gaan met of te reageren op seksisme en racisme of op eerder wat voor een ongewenst gedrag, alsof iedereen, in deze alles ziekmakende homocultuur, androïden, met chips in hun domme kop, zouden zijn, die men zou kunnen programmeren, waardoor men niets bijleert van wat wijselijker om weten is, maar men voelt zich om deze homocultuur zodanig schuldig, dat men er ook te bang voor is om uit zichzelf te weten hoe op storend gedrag te reageren, zoals men erdoor ook niet weet, dat men iemand die bv.

moedwillig vuil op straat gooit, niet op de vingers moet tikken, wil je geen rammeling, alsof hij die moedwillig vuil op straat gooit zich er niet bewust van zou zijn van wat hij doet, waarmee men hem verdenkt van niet tegenwoordig van geest te zijn. Ook daarom kan men bij pestgedrag, als onbevoegde, met een directe confrontatie, niet tussenbeide komen, maar moet men daarvoor bij de nodige autoriteiten aankloppen. Ooit vreesde ik dat huishoudtoestellen gingen reageren op de chip bij de mensen ingeplant en dat men hen met een smartphone zou kunnen manipuleren, wanneer men met zijn smartphone op dezelfde golflengte van de chip kon komen. Daarom vroeg ik aan hen die met hun smartphone aan het spelen waren, al dan niet spitsvondig, of zij de grote manipulators waren. In hoeverre een kerel die er cynisch op bevestigd had of anderen aan wie ik het allemaal vroeg mij begrepen, heb ik geen idee.

Met mijn zelfzuchtige kant is het leven arm, hard, wreed, koud en lelijk. Wanneer je iets terugverlangt, leg je een hypotheek op de ander zijn leven. Je geeft meer met lege handen. Zoals je geeft, zal je ontvangen. Het leven heb je gekregen en kan je enkel ontvangen. Ieder ingrijpen van de mens is destructief, ook al heeft hij je lief. In de liefde mag men niet egocentrisch of egoïstisch zijn. Je kan er iets aan doen of je laten gaan. Beiden is lastig, maar bij het één win je, bij het ander verlies je. Een Christelijke act is iemand helpen zijn mooie dromen waar te maken. Jamine (een gediplomeerde zottin in spe) had mij dat tot tweemaal toe beloofd, maar het nooit nagekomen, voor de rest wenst zij, als gediplomeerde zottin, integer te zijn en is zij volgens haar docent te empathisch, wat door het homohuwelijk geïndoctrineerd en uitgehold voor niemand mogelijk is, die achter het homohuwelijk staat, want om integer en gezond empathisch te zijn moet men het kaf van koren kunnen onderscheiden en een hart hebben, wat geen enkel beest heeft of wat men, samen met het verstand en dergelijke meer, aan de homocultuur aan het verliezen is. Men wordt van de homocultuur eerder sadistisch en fascistisch, zoals men mij, omwille van mijn mening, zelfs tot in het inwendige van de mens, bijna overall uitstootte, al is men nog zeer solidair, wat men in zijn fascisme en sadisme ook is, met o.a. het geweld dat men o.a. op mij heeft gepleegd en nog pleegt, omwille van mijn mening tegen homofilie. Zij die voor homofilie zijn, hebben het met hun medemens niet goed voor, maar zijn, met hun affiniteit voor homofilie, enorm vol van zichzelf, zoals de neonazibeulen uit de concentratiekampen en de ontoerekeningsvatbare politici enorm fier op de holebi's als hun kinderen zijn en zij niet alleen de kinderen van de duivel zijn. Jamine verkoopt door de band zottepraat, soms is ze ook niet te vatten. Om evenwichtig te zijn en te blijven is het beter van God gehoorzaam te zijn en van te verklaren wat fout is, wat men met homofilie overduidelijk is. Ik bemin om te beminnen, heb lief om lief te hebben, niet zozeer om bemind of geliefd te worden. Ik heb ook meer aan liefde dan aan seks, zo bedrijf ik seks met liefde. Men moet de pijn er laten zijn, zichzelf zijn en geïnteresseerd blijven. Op die manier werkt men als een magneet bij de mensen. Het vertrouwen in God, het leven en zichzelf, in het ware te geloven, de juiste keuzes te maken en door goed te doen, opent alle deuren. Er mag gebeuren wat wil, wanneer je de juiste keuzes maakt, heb je jezelf niets te verwijten. De juiste keuzes hangen af van datgene waarin je gelooft, of je nu in de immorele wetenschap gelooft, de neonazibeulen, de alles ziekmakende homocultuur, de ontoerekeningsvatbare politici of in God en o.a. in zijn rijke heterofiele liefde. Wie kan musiceren, heeft geen redenen om te wenen, wanneer het muziek is dat zij maken, behalve van puur geluk, om gevoelige en mooie muziek. De muziek van hen bij wie het leven wel hard heeft toegeslagen, is misschien geen muziek en/of is de roem bij hen naar het hoofd gestegen en hebben zij er hun leven aan drugs en drank om vergooid. De massa is verwaand, hersenloos en verwijfd, al ben ikzelf nog dommer, maar niet

verwijfd, want ik kon reeds een aantal keren in de hemel opgenomen zijn. Je moet onvoorwaardelijk naar de hemel willen, welke frustraties of geluk je ook ten dele viel. Zoek niet langer naar de waarheid. De waarheid vindt jou wel, wanneer je volgens de waarheid leeft en er voor open staat, zoals ik God in mijn jeugd toevallig spontaan vele malen behaagd moet hebben. Moge God het mij vergeven dat ik Hem, met mijn domme kop verloochend heb, door, voor mezelf, te weinig in Zijn mirakels te hebben geloofd. Bijgeloof is het geloof van de duivel. Hoe lelijk liegen ook is, toch heeft de mens het recht om te liegen. Bij sommigen krijgen de leugenaars daar geen tweede kans meer toe. Er zijn over het liegen bepaalde Vlaamse gezegdes waar er veel waarheid in ligt, zoals hoe vlug de leugen ook is, de waarheid achterhaald hem wel en wie veel liegt, moet veel onthouden en wie zijn eigen leugens gelooft, wordt gek. De exuberante leugen, waar wij, met o.a. deze alles ziekmakende homocultuur, in leven, lijkt alles over de Vlaamse gezegden over leugens tegen te spreken. Men wil namelijk zijn arrogant, groot gelijk niet opgeven, waarmee men boven God wil blijven staan en waar men euforisch van lijkt te zijn. In de Bijbel staat dat je je vijanden lief moet hebben, om geen vijanden te hebben en ik voeg er ook aan toe dat je je vijanden of iets van je vijanden nog nodig kunt hebben. Er staat in de Bijbel ook dat je je op spotters niet boos mag maken, want zij zouden je erom komen te haten. Wie filosofeert, bekijkt het leven door vensters. Ik hoef niet slim te zijn, om het goede te beminnen. Doe goed, de rest komt vanzelf, want goed doen is pas slim. Met mijn lichamelijke klachten is het voor mij moeilijk om mij nog ten dienste van de mensen te kunnen stellen en daardoor ook ten dienste van God, hoezeer ik dat mentaal, met mijn wijsheden, die ik veel later dan nu, na mij allang niet meer te molesteren, teruggevonden had, wel kon, al kreeg en krijg ik in deze debiele, alles ziekmakende homocultuur enorm veel weerstand, door o.a. de neonazibeulen uit de concentratiekampen, die simpel toch nog zo arrogant zijn, om zich tot in het inwendige van de mens te blijven opdringen en zich daarmee simpelweg almachtig en alwetend wanen. Ook van holebi's die zich door mij bedreigd voelden en er bang van de mensen, om hun persoontje door geworden zijn, kreeg ik veel weerstand. Wat voor een simpele psychopaten kan men nog willen zijn, om o.a. aan de ziels-, geest- en levensbedreigende holebi's voor de mensheid, aangepast te willen zijn? De gewelddadige jeugd wil, uit verveling, met alle geweld naar de stad, waar men veel mentale ziektes kan opdoen, door zich, er bv uit verveling te bedrinken of om zich erom te drogeren. Zij beseffen niet wat zij eraan vergooien. Hoe kunnen zij zich op den buiten, tussen al de pracht en praal van God, met al Zijn rustgevend groen, nu vervelen, wat voor mij, door mijn ontsteking op mijn slijmbeurzen, onmogelijk geworden is om ertussen of erin te wonen? Ooit was ik naar een film gaan kijken. Toen ik buiten kwam, scheen de zon. Dat was, zoals de natuur, het ware leven, zoals ik ook blij was, toen ik een concert vroegtijdig verliet en de zon toen ook volop fel scheen.

Men kan aan godsdienstwaanzin lijden, omdat men een godsbewijs wou of omdat men het van Hem liet afhangen, zonder in Zijn woord te leven, zoals ik tegen mijn katholieke kuisvrouw zei: 'Wen you lett it depent on God, you get fet and laisy and I go crazy. You are not welcome any more.'

Mirakels gebeuren onverwachts, wanneer je erin gelooft. Het laten afhangen van God zou al te gemakkelijk zijn. Er zouden er nog zijn die er niet gelukkig mee zouden zijn, zoals er nu mensen zijn die met de hemel niet gelukkig zijn of bijzonder boos worden wanneer je het woord God nog maar uitspreekt. Het feit dat men zonder Gods liefde een psychopaat is, is het